

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχήν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐπὶ τὴν χάραν ἡμῶν ἐπιμελείας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΟΥΤΗ</p> <p>ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δραχμῶν 100. Ἐξέμνητος δραχ. 55. Τρίμητος δραχ. 30.</p> <p>ἘΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰτήσιον γράσει διατριμ. 50.— Ἀμερικῆς δολάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελήνια 10.</p> <p>Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμητοι ἐναλλάξ.</p>	<p>ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΤΑ ΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΙΑΡΥΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΕΠΛΗΞΕΩΣ</p> <p>ἄρχεται τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐδὲν ἡμέρας μῆνης.</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Ὁδὸς Ἐρμούδου ἡριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβακείου.</p>
--	---	--

Περίοδος Β'.—Τόμος 36ος Ἐν Ἀθήναις, 1 Ἰουνίου 1929 Ἔτος 51ον.—Ἀριθ. 26

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
(Ἐθνικὸν Ἀριστεῖον Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν)

ἘΝΑ ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΤΡΕΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΒΑΛΗΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ μὲ σκίτου τῆς δ. ΛΙΛΑΣ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —
— Ἔσε;! ἔκαμα μόνο ὁ κακόμοιρος

μὰς ἀκολουθοῦσε παντοῦ καὶ πάντα.
Ἐδῶ πρέπει νὰ προσέβω, πῶς τὸ

ὁ Πετράκης, ἀκούγοντας τέτοιο «πρόβλημα». Κι' ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

Φαντασθῆτε πιά τὰ γέλια τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ καὶ τὰ χειροκροτήματα ποὺ ξεσπασάν ἀπὸ παντοῦ, ὅταν ὁ Πετράκης, ἀφοῦ συνῆλθε καὶ κατάλαθε τὴ «μπούφρα», φώναζε στὸν ἀστεῖο ἐκεῖνο:

— Νὰ πᾶς νὰ σοῦ τὸ πη ὁ Μέττιλας! (*)

Κι' εἶπαμε ποῖος ἦταν ὁ Μέττιλας αὐτός...

7. Τὸ προαίσιμα τοῦ σκύλου

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, εὐχαριστημένοι, γελαστοὶ καὶ χαρούμενοι ὥσο ποτέ, γυρίζαμε, ἀργὰ κάπως, στὴν «Ἀφρονία» νὰ κοιμηθῶμε.

Κάθε φορὰ κουβαλοῦσαμε καὶ τὰ «ζωντανά» μὰς ὄλα, γιὰ τὸ Πανάγαρως δὲν ἐμπιστευόταν νὰ τ' ἀφήνῃ στὸ καφενεῖο. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ μὸς ὁ Νέγιος τοῦ εἶχε πεῖ: «Δὲ βαριέσαι! Ἄφισε τουλάχιστο τὰ ποντίκια καὶ τὸ πούλι. Ἐγὼ ἐδῶ κοιμάμαι. Θὰ τὰ προσέχω σάν τὰ μάτια μου».

Ἔτσι ὁ Πανάγαρως, ἐν καὶ μὲ πολλὴ δυσκολία, ἀποφάσισε νὰ τοῦ ἀφήσῃ τὰ δυὸ κλουβιά, καὶ πήραμε μόνο τὴ γάτα, ποὺ ἡ Νίνα τὴν κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της. Ὁ Μαυροῦκος, ἐννοεῖται, ἀχώριστος,

«Ὁ Μαυροῦκος δὲν μὰς ἀφίνα νὰ μποῦμε μέσα!» (Σελ. 301, στ. γ')

Πανόραμα κι' ὄλα τὰ ἄλλα πράγματα τοῦ θιάσου. Ἄλλα ἀραδιοῦμένα ἔξω, — στολίδια, μπεργκέδες κτλ. — κι' ἄλλα φυλαγμένα στὸ σεντούκι. — στολές, βιβλία, νότες, ὄργανα, — ἔμειναν νύχτα-μέρα στὸ καφενεῖο. Στὸ ξενοδοχεῖο εἶχαμε μόνο τὰ ρούχα μὰς Ἐγὼ μάλιστα, ἐκτὸς ἀπὸ κείνα ποὺ μεταχειρίζεσθαι τότε, εἶχα καὶ κάτι ἄλλα ποὺ δὲ μοῦ γίνονταν πιά καθόλου: τὰ μαυροδίστικα δηλαδὴ ποὺ φοροῦσα ὅταν μὲ βρῆκανε στὸν Ἀγ. Γιάννη. Αὐτά, πλυμένα καὶ σιδερωμένα, μοῦ τὰ εἶχε δώσει νὰ τὰ πάρω μαζί μου, — γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, — ἢ καίμηνῃ ἢ ψυχομάννα μου καὶ τὰ φύλαγα, τυλιγμένα σὲ μιὰ μαντήλα, στὸ ἔξυλινο σεντουκάκι μου, κάτω-κάτω...

Ἐκεῖνο λοιπὸν τὸ βράδυ, ἀφοῦ ἀφίσαμε τὸν Πετράκη στὸ σπίτι τοῦ μπαρμπα του καὶ φτάσαμε στὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου, παρατηρήσαμε ἕνα πολὺ περιέργου πράγμα: Ὁ Μαυροῦκος δὲ μὰς ἀφίνα νὰ μποῦμε μέσα! Στάθηκε στὸ κατώφλι κι' ἔναν-ἔνα ποὺ ἔκανε νὰ μπῆ, τὸν ἐσπρωχνε μὲ τὸ κεφάλι του καὶ μὲ τὸ σῆμα του ἔξω, γαυγίζοντας σιγὰ κι' ἀλλόκοτα. Σὰ νὰ μιλῶσε, σὰ νὰ μὰς ἔλεγε κάτι τί, ποὺ δὲν τὸ καταλαβαίναμε.

Φυσικά, νικήσαμε εὐκόλα τὴν ἀντίστασίν του καὶ περάσαμε. Μὰ ὁ σκύλος μὰς ἀκολούθησε στὸ διάδρομο, στὶς σκάλες καὶ, καθὼς ἀνεβαίναμε, μὰς ἐμπόδιζε, μὰς πεδίλωνε, μὰς τραβοῦσε ἀπὸ τὰ πανταλόνια ἢ ἀπὸ τὰ φουστάνια, γρυλιζοντας. Ἔσσο, ποὺ μὴ στιγμὴ φοβηθήκαμε μὴ ἐλύσσαζε...

Μὲ τὸ στανιὸ τέλος πάντων φτάσαμε στὴ σοφίτα, μπῆκαμε στὴν κἀμαρά μὰς, μπάσαμε καὶ τὸ σκύλο. Ὁ Φάνης κι' ἐγὼ, ἀνύποπτοι, γελοῦσαμε. Ἀφοῦ βλέπαμε τὸ σκύλο ἥσυχο πιά καὶ κάθε ἄλλο παρὰ λύσσασμένο, μὰς φαίνονταν ἀστεία ἢ παραξενιά του ἐκεῖνη καὶ τὸν

(*) Στὴν προηγ. συνέχεια, πὸ δευτέρου στίχου (σελ. 293) παρατίθεται τὸν Πετράκη τὴ στιγμὴ ποὺ πετᾷ αὐτὴ τὴ φράση.

ρωτούσαμε τί έπαθε. Η Νίνα όμως ή-
ταν ακόμα φοβισμένη. Κι' ο Πανάγαρης
φαινόταν σκυθρωπός, συλλογισμένος.
Γδυνόταν σιγά-σιγά, σά να δίσταζε να
πέσει στο κρεβάτι. Και μια στιγμή, σά
να μιλούσε μονάχος του, μουρμούριζε:
— Ο σκύλος έχει προαίσθημα! . . . Κά-
τι κακό θα μας τύχη απόψε!

Τάκουσε η Νίνα και φοβήθηκε πε-
ρισσότερο.

— Λέτε, θετε, να μας τύχη κανένα
κακό . . . Κι' εγώ, τό είπα μέσα μου
αμά είδα τό Μαυρούκο να κάνη έτσι. . .
*Αχ, πώς φοβάμαι!

— Τι φοβάσαι; . . . Εσύ τώρα γελοού-
σες.

— Όχι, ο Φάγης κι' ο Δήμηγς γελοού-
σαν. . . Εγώ τό είπα, σάς λέω, τό εί-
πα πώς θάιναι κακό.

*Αρχίσαμε να φοβόμαστε και μετς . . .

«Σωστή κοσμογαλακιά!» Σελ. 302, στ. γ.

*Ήταν λοιπόν κακοσημαδιά τό παραξένο
κάμωμα του σκύλου; . . . Μά σάν τί κα-
κό μπορούσαμε να πάθουμε, τή νύχτα,
κλεισμένοι στην κάμαρά μας; Νάρθουν
να μας κλέψουν; Πολλά που θάβρισκαν
Νάρθουν να μας σκοτώσουν; Μά μετς
δέν είχαμε κανένα έχθρό! . . . Να πιάνω
ση φωτιά τό σπίτι; . . . Ήταν πέτρινο,
θα γλυτώναμε!

Μόνο κεινο που θα τύχαινε δε βάζα-
με με τό νοῦ μας. *Αλλά ένθ' όλα τά
κακά μας φαινόταν άπίθανα ή ακίνδυ-
να, πάλι φοβόμαστε. Φοβόμαστε τό ά-
γνωστο, τό άριστο. Κι' ο Πανάγαρης,
συλλογισμένος ακόμα, μουρμούριζε:

— Ο σκύλος έχει προαίσθημα . . .
*Ας πέσουμε ντυμένοι κι' ο Θεός βοη-
θός!

*Επειτα μας διηγήθηκε πώς κι' ο
σκύλος του Καποδίστρια, του Κυβερνή-
τη, —τότε που πρωτεύουσα της Ελλά-
δας ήταν ακόμα τό Ναύπλιο κι' ο πρώτος
της άρχοντας λεγόταν Κυβερνήτης, —

προαιστανήθηκε τό σκοτωμό του και με
κανένα τρόπο δέν ήθελε να τον άφήση,
τήν ήμέρα εκείνη, να βγή έξω και να
πάη στην Εκκλησιά. Μά ο Καποδί-
στριας δέν κατάλαβε, δέν έδωσε σημα-
σία, πήγε και, γυρίζοντας από την Έκ-
κλησιά, τόν έσκοτώσαν!

Τό ιστορικό αυτό μεγάλωσε τό φόβο
μας. Κι' είπαμε να μὴν κοιμηθούμε κα-
θόλου ως τό πρωί, κι' άνοιξαμε τά βι-
βλία μας και διαβάσαμε.

Μ' αφού πέρασε έτσι καμιά ώρα
χωρίς να πάθουμε τίποτα, ξεθαρευτήκα-
με πάλι, ξεχάσαμε την κακοσημαδιά,
— ο Μαυρούκος κίελα λαφροκοιμόταν
έπως πάντα, —μας κυρίεψε κι' ή νύστα
και, κλείνοντας τά βιβλία, πλαγιάσαμε.

Μόνο που μισογδυθήκαμε. Και μά την
άληθεια, κάναμε πολύ καλά να μη γδυ-
θούμε σάν κάθε βράδυ!

*Άλλοι κατεβαίνουν μπρός, άλλοι μας ά-
κολουθούν, άλλοι μας σπρώχνουν για να
βγαδν πρώτοι.

«Στό πλάτωμα! στό πλάτωμα!»
«Όλοι μαζί τρέχουμε τώρα προς τή
μικρή πλατεια που άνοίγεται λίγο πιο
κάτω άπ' τό σπίτι. Φτάνουμε, στεκόμα-
στε, — γλυτώσαμε!»

*Αλλά κάτω άπ' τά πόδια μας, ή γή
σαλεύει ακατάπαυστα. . . *Όλόγυρα τά
σπίτια σειώνονται άπ' τά θεμέλια. Τάχοι
γκρεμίζονται έδω κι' εκεί. Τό πλάτωμα
γεμίζει σκόνη που μας τυφλώνει και
μας πνίγει.

— Σωστή κοσμογαλακιά!
(Ακολουθεί)

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ
Ο ΟΡΚΟΣ

Στό Δικαστήριο, πριν άρχισή την κα-
τάθεσή του, ο μάρτυρας πρέπει να όρ-
κισθή. *Ο πρόεδρος, στην αρχή, του κά-
νει μερικές έρωτήσεις για την ταυτό-
τητά του, ύστερα του λέει «βάλε τό χέρι
σου στό Εὐγγέλιο», και του ήπαγο-
ρεύει τόν όρκο: «Όρκίζομαι να πω όλη
την αλήθεια, χωρίς φόβο και χωρίς πά-
θος, σ' ό,τι έρωτηθώ».

Κάποτε παρουσιάστηκε μια κυρία,
που πρώτη της φορά πήγαινε μάρτυρας.
*Ο πρόεδρος τή ρώτησε πώς ονομάζε-
ται, που γεννήθηκε, που κατοικεί. Σ'
αυτά όλα ή κυρία απάντησε άδισταχτα.
*Επειτα τή ρώτησε:

— Πόσο χρονών είσαι;
Σ' αυτό ή κυρία απάντησε με κάποιο
δισταγμό:

— Είκοσιεννέα.
— Καλά, τής λέγει ο πρόεδρος. Βάλε
τό χέρι σου στό Εὐαγγέλιο.

Κόκχαλο κείνη ή κακομοίρα. *Ενό-
μμε πώς έπρόκειτο να όρκισθή πώς ή-
ταν είκοσιεννέα χρονών! Και με την έλ-
πίδα ναποφύγη τόν ψεύτικο όρκο:

— Παρντόν, κύριε Πρόεδρε! φώναξε.
Τριάντα ήθελα να πω!

*Ο πρόεδρος, που λίγο βέβαια τόν έ-
νοιαζε για την ηλικία της κυρίας, τής
ξαναλέει με κάποια άνυπομονησία:

— Καλά. Βάλε τό χέρι σου στό Εὐ-
αγγέλιο!

Πάλι τά ίδια εκείνη:
— Παρντόν. . . Τριανταδύο βάλτε,
κύριε πρόεδρε!

*Ο πρόεδρος θυμώνει:

— *Αχ, χριστιανή! *Όσο κι' αν εί-
σαι . . . βάλε επιτέλους τό χέρι σου στό
Εὐαγγέλιο!

*Αλλά τώρα θυμώνει κι' ή κυρία:

— Μά τί, ούτε για τριανταδύο δέν
πιστεύομαι χωρίς όρκο; *Α, μά δέν
όποφέρεται, κύριε πρόεδρε! Τόσο εί-
μαι! Δέν όρκίζομαι!

Φανταστήτε τά γέλια του άκροατη-
ρίου και τά κουδουνίσματα του προέδρου.
Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΙΔΙΚΗ ΣΟΦ ΤΩΝ ΜΕΡΑΔΩΝ

Η ΑΡΑΧΝΗ ΤΟΥ ΜΠΕΤΟΒΕΝ

Στό ισόγειο ενός σπιτιού της πόλης
Μπόγγ, στη Γερμανία, μέσα σε μιάν ά-
περίγραπτη άκατάστασία από παλιά έ-
πιπλα, ρούχα και σκεύη λογής-λογής,
ένα παιδάκι με μεγάλα φωτεινά μάτια
και με σγουρά μαλλιά μαύρα, στέκεται
όρθιο μπροστά σ' ένα αναλόγιο φορτω-
μένο βιαρά βιβλία μουσικής.

*Από τ' ελάνοιχτο παράθυρο οι τε-
λευταίες άχτίνες του ήλιου, —είναι γλυ-
κό μαγιάτικο δειλινό, — μπαίνουν σ' αυτή
την κάμαρα, που μοιάζει μάλλον με ά-
ποθήκη.

*Αξαφνα, σάντικρυνο παράθυρο, που
βλέπει στην αυλή του ίδιου σπιτιού, προ-
βάλλει μια γυναίκα και βράζει στό παι-
δι τις φωνές:

— Λούντβιχ! τί κάνεις εκεί; γιατί δε
μελετάς; *Έχεις δέκα λεπτά της ώρας
που ξεκουράζεσαι. Δε σου φτάνει; *Ε-
λα, πέρασε άλλη μια φορά τό αντίπατε
σου! Πώς θα τό παίζης αύριο, που θα
vai στό κονσέρτο σου κι' ο Βασίλιας;
Μά την αλήθεια, πολύ λίγο σου αξίζει
τετοια τιμή! *Εμπρός! γρήγορα!

Τό παιδί, αλαλιασμένο άπ' αυτές
τις φωνές, κουρδίζει βιαστικά τό βιολί
του.

Λίγες στιγμές, παίζει τό κομμάτι του
προσεχτικά. *Υστερα πάλι άφαιρείται.
Με τά μάτια στό ταβάνι, φαίνεται σά να
γυρεύη ν' ανακαλύψη κάτι τί, και τό
βιολί του άξαφνα σιωπάει. Τού τό ξα-
ναθυμίζει όμως ή άσστηρή μητέρα, που
επιβλέπει τή μελέτη του. Κι' ο μικρός
Λούντβιχ (Λουδοβίκος) ξαναρχίζει. . .

Σε λίγο, τό μελαγχολικό πρόσωπό του
φωτίζεται και τό παίξιμό του γίνεται
ζωηρότερο.

— *Ηρθε λοιπόν, καλή μου; ψιθυρί-
ζει, κοιτάζοντας μια πελώρια μαύρη ά-
ράχνη, που κρεμόταν από μια κλωστή
του πανιού της και κουνιόταν ρυθμικά,
σά ν' ακολουθούσε τό ρυθμό του βιολιού.

— *Ω, μ' αυτό που παίζω, δέν είναι
μουσική για σένα! λέει ο μικρός μουσι-
κός. Στάσου! Αυτό θα σ' άρθε!

Κι' αρχίζει άμέσως μια γοργή, πετα-
χτή μελωδία, που κάνει την άράχνη να
κουνιέται γρηγορότερα.

*Αλλά ή φωνή της μητέρας ξανακού-
γεται πιο θυμωμένη:

— Τι έπαθες, καλέ; Χορός παίζεις
τόρα; . . . Μά σύ, παιδί μου, τρελάθηκας!
Τό αντίπατε σου γρήγορα! τό αντίπατε
σου!

*Ο μικρός αναγκάζεται να ξαναρχισή
τό κομμάτι που μελετούσε. Η άράχνη
κατεβαίνει σιγά-σιγά, και τώρα στέκε-
ται στον τοίχο, κοντά στο αναλόγιο,
σά ν' άκούη με προσοχή τό γλυκό έκεί-
νο βιολί.

— *Ήθελα πολύ να σου παίζω να χο-
ρέψης, τής ψιθυρίζει με άπειρη άγάπη
τό παιδί, αλλά, βλέπεις, ή μαμμά δε μ'
άφίνει. . . *Ε, δέν έχει κι' άδικο! Αύ-
ριο θα παίζω μπροστά στο Βασίλια και
πρέπει να μελετήσω. . . *Αράχνη μου,
είμαι στον κόσμο μονάχος! Δέν έχω ού-
τε αδελφια στην ηλικία μου, ούτε φί-
λους. *Αν δέν είχα και σένα, να με συν-
τροφεύς στις άτέλειωτες ώρες της με-
λέτης, θα πέθαινα από στενοχώρια. . .
*Αλλά σένα σ' έχω! *Εισάι δώ! Τι χα-
ρά μου!

Τή στιγμή αυτή, ή πόρτα άνοίγει όρ-
μητικά. Τό παιδί όπισθοχωρεί τρομαγ-
μένο και σκεπάει τό πρόσωπο με τό
βιολί του σά να φοβόταν κανένα μπάτσο.
*Αλλά ή κυρία Μπετόβεν δέν τάχει τό-
ρα με τό γό της. Τάχει με την κακή

άραχνη που δέν τόν άφίνει να μελετήση.
Προχωρεί, άρπάζει από κάτω μια σα-
νίδα, όρμα στέν τοίχο όπου καθόταν ά-
νόποπτη ή συντροφισσα, τής δίνει μια
και τή λυώνει.

— Να χαθής! φωνάζει. *Επιτέλους
σε σκότωσα.

*Ο μικρός Λούντβιχ ξεσπά σε λυγμούς.
— Τι έκαμες, μητέρα! ψιθυρίζει μέσ'
στά κλάματα. Τώρα πια θάμαι στον κό-
σμο ολομόναχος! Μου σκότωσες τό μό-
νο μου σύντροφο!

— Ποιόν, καλέ; άπορεί ή μητέρα.
Τήν άράχνη!; Μά σύ, παιδί μου, τρε-
λάθηκας! . . . Τό αντίπατε σου γρήγορα!
τό αντίπατε σου!

*Ο μικρός εξακολουθεί να κλαίη. Η
κυρία Μπετόβεν κάνει τό σταυρό της και
φεύγει. . .

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΤΟΤΟΥ ΚΑΙ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕ'.

*Αφού μοιράστημε κι' ή δεύτερη αυτή προκήρυξη με τόν ίδιο τρόπο που
είχε μοιραστεί κι' ή πρώτη, οι φίλοι μας καταπιστηκαν με την άλλη έτοιμασία.
*Ο Άραξαέξης ήσαν πάλι τό καλύτερο «νούμερο». Γι' αυτό πρώτα-πρώ-
τα διόρθωσαν την άρματωσιά του. Κι' έκτός από την προβοσκίδα και τούς

χαυλιόδοντες, σκέφτηκαν να στολίσουν και τό σαμάρι του γαϊδαρέλου με μεγά-
λες φούντες από χρωματιστά χαρτιά. *Όστε έκαναν «δουλειές με φούντες» που
λέει κι' ή παροιμία.

*Ο Χρόνης, γυρίζοντας μια μέρα στα χωράφια, ανακάλυψε την άγκυρα που
είχε καταφέρει να πεκάξη από πάνω της ή γάτα: ήταν πεομένη σ' ένα φράχτη.
Τή διόρθωσαν λοιπόν κι' αυτή και την είχαν έτοιμη για να παρουσιάσουν πάλι
μα Γάτα της Άγκύρας.

Κόλλησαν ακόμα κι' άλλα φτερά στην ξόβληνη κουτάλα, για να μπορούσαν
να ξαναπαρουσιάσουν τή Χήνα την Κουταλοφόρα, που τόση είχε κάνει έντύ-
πωση. Κι' επειδή, εκείνες τις ήμέρες, είχαν φέσει στό χτήμα ένα ζευγάρι κουνέ-
λια, ο Τοτός σκέφθηκε να κατασκευάση κι' ένα Κόνη κλο *Αστροφόρο,
δηλαδή να κολλήση στό κούτελο της κουνέλας ένα άστρο από χρυσόχαρτο.

— Αυτό, έλεγε στους συντρόφους του, θάρροση πολύ. Τό κουνέλι άσπρο,
τό άστέρι χρυσό, τί φιγούρα που θα κάνη!

— Καλὸ κι' αὐτὸ, εἶπε ὁ Γεώργιος, δὲν ἀνπλέγω. Ἐγὼ ὁμιῶς θὰ προτιμοῦσα μερικὰ θεριά... ἀληθινά. Νά, παραδείγματος χάριν, σὺν τὸ λιοντάρι πού μᾶς ἔφυγε.

— Ὡ, εὐκολότατο! φώναξε ὁ Τοτός. Δὲν μπορεῖ τάχα νὰ μᾶς ἔχει φύγει καὶ μιὰ τίγρη, κι' ἕνας πάνθηρας, κι' ἕνας κροκόδειλος;

— Κι' ὅ,τι ἄλλο θέλουμε! πρόσθεσε ὁ Χρονάκης. Φτιάχνει νάχουμε παλούκια καὶ σκοινιά.

— Ὡ, ἄλλο τίποτα!

Φύτευαν λοιπὸν ἐδῶ κι' ἐκεῖ μερικὰ παλούκια, ἔδεσαν στὸ καθένα ἀπὸ ἕνα κομμάτι σκοινὶ κι' ἔβαλαν τὶς σχετικὲς ἐπιγραφές:

«Ἐδῶ ἦταν δεμένο τὸ λιοντάρι πού μᾶς ἔφυγε». — «Ἐδῶ ἦταν δεμένη ἡ τίγρη πού μᾶς ἔφυγε». — Ἐδῶ ἦταν δεμένος ὁ πάνθηρας πού μᾶς ἔφυγε.

Ὅσο γιὰ κροκόδειλο, ἐπειδὴ εἶχαν ἀκουστὰ πῶς αὐτὰ τὰ θηρία ζοῦν καὶ στὸ νερὸ, ἔβαλαν ἀπὸ πάνω ἀπ' τὸ πηγάδι μιὰ ἐπιγραφή πού ἔλεγε:

«Ὁ κροκόδειλος πού μᾶς ἔπρεσε στὸ πηγάδι».

Τέλος ἐφρόντισαν καὶ γιὰ καινούριο διάκοσμο, ἀκόμα καλύτερο ἀπὸ τὸν παλιό. Ἐκαμαν ἕνα σωρὸ γιοχλάντιες, νὰ τὶς κρεμάσουν ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο· ἔκαμαν καὶ σηματοῦλες χάρτινες καὶ πάνινες, καὶ χάρτινα φανάρια, καὶ ψεύτικα λουλούδια, καὶ ὅ,τι ἄλλο μπόρεσαν νὰ σοφιστοῦν.

Ἐψησαν ἀκόμα καὶ κολοκυθόσπορο κι' ἔκαμαν π α σ α τ ἔ μ π ο, γιὰ νὰ προσφέρουν κι' ἀναψηστικά.

Ὅλ' αὐτὰ, καθὼς εἶπαμε, τᾶκαναν κρυφά. Τὰ φύλαγαν στὸ σταῦλο, γιὰ νὰ τὰ στήσουν ξαφνικά τὴν Κυριακή, τὰπομσήμερο, ὅταν οἱ μεγάλοι στὴ βίλλα θὰ κοιμόνταν. Κι' ἦταν πολὺ εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν ἐτοιμασία τους, κι' ἔλεγαν πῶς ἡ δευτέρα παραστάση τοῦ Θεριοτροφείου «θαράση ἐποχή».

Φιάνει μόνον νάρθη κόσμος! ἔλεγε ὁ Γιώργος. Γιατί ἂν ἔρθουν πάλι τρεῖς κι' ὁ κοῦκκος, δὲν κάνουμε τίποτα.

— Ὡ! θὰ ἔρθουν πολλὰ παιδιά αὐτὴ τὴ φορὰ! ἔλεγε ὁ Τοτός. Εἶμαι βέβαιος! Οἱ πρώτοι θεατὲς ἔφυγαν εὐχαριστημένοι. Τὸ θεριοτροφεῖο μᾶς ἔβγαλε ὄνομα. Καὶ τὸ πυροτέχνημά μᾶς ἔκανε τόσο κρότο!... Ἄς εἶναι, θὰ τὸ ἴδητε. «Κυριακὴ κοντὴ γιορτὴ».

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ - ΜΑΡΙΑ

KARL EWALD

ΟΙ ΓΥΡΙΝΟΙ

Ἦταν τέλη Μαρτίου. Τὰ χιονοπέδιλα εἶχαν φυλαχθεῖ γιὰ τοῦ χρόνου, γιὰ-τί ὁ πάγος εἶχε παντοῦ λυῦσει. Ἀπό-μα καὶ τὸ χιόνι εἶχε γίνει νερὸ καὶ γέ-μιζε τὰ ἀλάκια τόσο πολὺ, πού ξεχεί-λιζαν. Μόνο κάτω ἀπὸ τοὺς θάμνους ἔ-μενε ἀκόμα λίγο χιόνι, ἀλλὰ κι' αὐτὸ ἦταν τόσο λίγο καὶ τόσο λερωμένο, πού κανεὶς δὲν τὸ λογάριζε.

Καὶ τὸ γρασιδί ἄρχισε νὰ ντρέπεται πού ἦταν ἔτσι κατακλιμένο, καὶ ρώτησε τὴ γῆ ἂν θὰ φύτρωνε γρήγορα τὸ καινούργιο χ-ρτάρι. Οἱ μενεξέδες ἀνοῖξαν μὲ προσοχὴ τὰ γαλανὰ ματάκια τους, καὶ στὰ κλαριά τῶν δένδρων γινόταν μεγάλο ταβανόρι, γιὰτί ἔπρεπε ὅλα νὰ ἐτοιμαστοῦν γιὰ νὰ εἶναι σταλισμένα τὴ Δαμπρή. Μέρα μετὰ τὴ μέρα τὰ μπου-μπούκια φούσκωναν ὅλο καὶ περισσότε-ρο, καὶ ἕνα ὥρατο πρῶτ' ἢ ἄγριοτραντα-φυλλιά ἔχασε τὴν ὕπομονή· τὰ μπου-μπούκια τῆς ὅλα ἀνοῖξαν καὶ ἄρχισε νά-νεμίζη πέρα-δῶθε τὰ μικροσκοπικά τῆς φυλλαράκια, σὰ νὰ κόντευε νὰ σκάση ἀπὸ τὴ ζέστη.

Ὁ ἥλιος ὁμιῶς ξεπρόβαινε κάθε σι-γητὴ ἀνάμεσ' ἀπ' τὰ σύννεφα καὶ φώ-ναζε μὲ δυνατὴ φωνὴ ὅλη τὴ γῆ:

— Ἐρχομαί! Μόνο μπήτε στὴ δουλειά μὲ προκοπὴ κι' ὅλα θὰ κανονισθοῦν,

Αὐτῆς τῆς γνώμης ἦταν καὶ τὸ φα-ρόνι, πού στεκεῖται πάνω ἀπὸ τὴν ὄχθη τοῦ ρυακιοῦ καὶ ρέμβαζε.

Κρῖο ἔκανε βέβαια, καὶ μάλιστα τὴ νύχτα, καὶ γιὰ νὰ φάη δὲν ἔβρισκε κα-νείς παρὰ ἴσα-ἴσα ὅσο ἔφθανε γιὰ νὰ μὴν πεθάνη ἀπὸ τὴν πείνα. Ἀλλὰ τὸ φαρόνι προτιμᾷ νὰ ἔρθη ἕνα μῆνα πρὶο μπροστὰ παρὰ μιὰ μέρα ἀργότερα. Γιὰ-τί τὰ φτερά του καὶ τὰ πάστρες, κράταγε τὴ μύτη του ψηλά καὶ σφύριζε γιὰ νὰ μὴ χάση τὸ καλὸ του κέφι. Ὅ-ταν βαρέθηκε τὴν ἴδια του τὴ μουσική, ἔγειρε τὸ κεφάλι στὸ πλάι κι' ἔκλεισε τὰ μάτια του, κι' ἀκράσθησε τὸ ρυάκι πού κελάρυζε εὐθυμα, καὶ βούτζε, καὶ μουρμούριζε ἕνα σωρὸ πράγματα:

— Τραγουδά, ρυάκι, εἶπε τὸ φαρόνι τραγουδά τώρα. Τὸ καλοκαίρι θὰ εἶσαι ξερό καὶ θὰ ἔχεις βουδαθεῖ. Ἐμᾶς ὁμιῶς τότε θὰ ἔρθη ὁ καλὸς μας καιρὸς, γιὰ-τί τότε θὰ εἶναι ἡ μέρα ὅλο ἥλιο, καὶ τὰ χωράφια γεμάτα σκουληκία, κι' ἐγὼ θάχω μιὰ φωλιά γεμάτη ἀξιολάτρευτα μικρούλια.

— Ἀχ, ναί, ἀναστέναξε μιὰ φωνὴ κάπου ἐκεῖ κοντά. Σ' ὅποιον ὁμιῶς χαρί-ζει ὁ Θεὸς παιδιὰ, χαρίζει καὶ βάσανα.

Τὸ φαρόνι κοίταξε γύρω του κι' ἀγ-τίκωσε ἕνα μεγάλο σκοῦρο βάτραχο πού τὸ κοίταξε μὲ λυπημένο βλέμμα.

— Ἄ, εἰς εἶσαι; ρώτησε. Σοῦ εὔ-χομαι καλὴ ἀνοιξή! Ἀλλὰ δὲν πρέπει

κανεὶς νὰ μιλά ὅπως τώρα εἶσαι. Βέβαια, ἡ δουλειά εἶναι πολλὴ ὅταν εἶν' ἡ φω-λιά γεμάτη μὲ παιδάκια. Θέλουν νὰ φᾶνε καὶ φωνάζουν ὅλη ὥρα· καὶ πρέ-πει νὰ μὴ σταθῇ κανεὶς οὔτε μιὰ σι-γητὴ ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα ὡς πού νὰ τοὺς γεμίση τὸ στομάχι. Ἀπὸ τὴν ἄλ-λη ὁμιῶς μεριά, εἶναι τόσο ὥρατο νὰ κά-θεται κανεὶς τὸ βράδυ δίπλα στὴ φωλιά του, μαζὶ μὲ τὸν ἄντρα του καὶ μὲ τὰ παιδιὰ του, καὶ νὰ κελαιδῇ. Ἔτσι δὲν λές καὶ σὺ!

— Ἐγὼ λέω, κουάκ! φώναξε ἡ βα-τραχίνα μὲ θυμὸ.

Τὸ φαρόνι ἔκανε σὰ νὰ μὴν εἶχε ἀ-κούσει τίποτε κι' ἐξακολούθησε:

— Κι' ἀκόμα πρὶο ὥρατο εἶναι νὰ βλέπη κανεὶς πῶς μεγαλώνουν τὰ παι-δεῖς του, νὰ τὰ παρακολουθεῖ πῶς ἀνοι-γουν τὰ ματάκια τους, πῶς φυτρώνουν σιγά-σιγά τὰ φτερά τους κι' ἡ οὐρίτσα τους... πῶς μαθαίνουν νὰ πετοῦν καὶ νὰ βρῖσκουν σκουληκία.

— Κουάκ! κουάκ! Κόαξ! φώναξε ὁ βάτραχος κι' ἔκανε τρεῖς φοβεροὺς πήδους.

— Δὲν ξέρω τί θέλεις νὰ πῆς μὲ τὰ κουάκ-κουάκ σου, εἶπε τὸ φαρόνι· ἀλ-λά μοῦ φαίνεται πῶς δὲν δείχνουν καὶ πολλὴ ἐυγένεια ἐκ μέρους σου.

Προτοῦ ὁμιῶς νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του, ὁ βάτραχος εἶχε κάνει μιὰ βουτιά μὲ τὸ κεφάλι μέσα στὸ νερὸ. Ἐσταύρω-σε τὰ μπροστινά του πόδια μπρὶς στὸ στήθος του καὶ μὲ τὰ πίσω πόδια κολυμ-ποῦσε. Ἔκανε ἔτσι δυο-τρεῖς βόλτες πέρα-δῶθε κι' ὕστερα πήδησε πάλι ἔξω ἀπ' τὸ νερὸ, κάθισε στὴν παλιά του θέση ἀπέναντι στὸ φαρόνι καὶ κοίταξε μπροστὰ του μελαγχολικά.

Τὸ φαρόνι σφύριξε ἕνα γλυκὸ τραγου-δάκι κι' ὕστερα εἶπε:

— Σοῦ ἔκανε καλὸ ἡ ψυχρολουσία· Βέβαια, εἶσαι λίγο εὐξέλιπος ἀπὸ φυσικὸ σου κι' αὐτὸ εἶναι πολὺ κοῦτὸ ἐκ μέρους σου! Δὲν πρέπει κανεὶς νὰ παίρῃ τὴ ζωὴ τόσο στὰ σοβαρά. Κάπου-κάπου ξα-λαφρώνεται κανεὶς ὅταν ἀνοῖξη τὴν καρ-διά του, κι' ἐγὼ γιὰ τὴν ὥρα δὲν ἔχω τίποτα νὰ κάνω καὶ βαρυνέμαι.

— Δὲν θὰ μὲ καταλαβαίνετε κι' ἂν ἀκόμα σᾶς διηγῶμαι τὰ πάθη μου, ἀ-πάντησε ἡ βατραχίνα. Τί ξέρει ἕνα ἀρ-χοντομαθημένο πουλὶ σὺν καὶ σᾶς ἀπὸ τὰ βάσανα τῆς ζωῆς! Σεις ἔχετε τὴ ζε-στή καὶ βολικὴ φωλιά σας καὶ μπορεῖτε ν' ἀναθρέψετε τὰ παιδιὰ σας ὥστε νὰ γί-νουν φρόνιμα καὶ καλομαθημένα. Ἐγὼ ὁμιῶς οὔτε φωλιά καν δὲν ἔχω καὶ πρέ-πει ν' ἀφήσω τὰ παιδιὰ μου ἐντελῶς στὴν τύχη τους.

— Δὲν ἔχεις φωλιά; ἀπόρησε τὸ φαρόνι. Πῶς γεννάς λοιπὸν ταῦτά σου!

— Ἐκεῖ-μέσα, εἶπε ἡ βατραχίνα, κι' ἔδειξε τὸ ρυάκι.

— Μέσα στὸ νερὸ!

— Βέβαια. Αὐτὸ δὲν εἶναι καὶ τίπο-τε τὸ παράδοξο. Τὰ αὐγά μου δὲν ἔ-χουν τόσο σκληρὸ τσόφλι ὅπως τὰ δικά σας· ἂν τὰ γεννοῦσα ἔξω στὸν ἀέρα, θὰ ξεραίνονταν στὴ στιγμή καὶ θὰ πήγαι-ναν χαμένα.

— Καὶ λοιπὸν, τὰ παιδιὰ σου μπο-ραῦν νὰ κολυμποῦν ἔτσι... μόλις βγοῦν ἀπὸ ταῦτά:

— Δόξα σοι ὁ Θεὸς, καὶ βέβαια μπο-ροῦν νὰ τὸ κάνουν. Αὐτὸ εἶναι οἰκογε-νειακὸ, τὸ ἔχουν στὸ αἷμα τους σὰ νὰ ποῦμε. Ὅσο γιὰ τὰ ἄλλα ὁμιῶς, εἶναι γιὰ νὰ πεθαίνει κανεὶς ἀπ' τὸ κακὸ του.

— Γιατί; τί κάνουν;

— Ἐλάτε νὰ τὸ δῆτε καὶ μονάχος σας.

Ὁ βάτραχος ἄρχισε νὰ πηδᾷ προχω-ρώντας κατὰ μῆκος τοῦ ρυακιοῦ, καὶ τὸ φαρόνι περπατοῦσε ἀπὸ πίσω του, γιὰτί ἦταν περίεργο, καὶ τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη εἶχε ὅλο τὸν καιρὸ του ἐλεύθερο.

Σὰν ἐφθίασαν σ' ἕνα σημεῖο ὅπου τὸ ρυάκι πλατάνει καὶ σχηματίζει σὰ μιὰ λιμνούλα, πού τὸ νερὸ ἐκεῖ φωνάζει ἡ-ρεμο, σταμάτησε ἡ βατραχίνα.

Μέσ' στὸ νερὸ βρισκόταν ἕνα πλῆθος μικροσκοπικὰ ζωάκια πού κολυμποῦσαν πέρα-δῶθε καὶ τοῖμποῦσαν νερόχορτα. Πόδια δὲν εἶχαν, εἶχαν ἕμιως ἀφάντα-στα παχειὲς κοιλίες καὶ μακρυὲς οὐρές.

Φαίνονταν σὰ μπάλλες μὲ οὐρά ψα-ριοῦ, καὶ στὸ κεφάλι εἶχαν ἀπὸ κάθε μεριά κάτι σὰ φούντες μαλλιάρης πού τις κούνοῦσαν ὅλη ὥρα μέσ' στὸ νερὸ.

Ἡ βατραχίνα κοίταξε τὸ φαρόνι μὲ βαθὺ παράπονο· δὲν εἶπε ὁμιῶς τίποτε.

— Κοίτα, κοίτα! εἶπε τὸ φαρόνι καὶ ξερογλόφτηκε. Στ' ἀλήθεια, φαίνονται πολὺ ὀρεκτικά. Νάξερὰ μονάχα τί γέυση ἔχουν... Εἶναι ὁμιῶς στᾶλήθεια ψάρια;

— Δὲν ξέρω, εἶπε ἡ βατραχίνα. Τὸ μόνο πού γνωρίζω σίγουρα, εἶναι ὅτι βγήκαν ἀπ' ταῦτά μου· καὶ δὲν τὸ πι-στεύω νὰ ἔδωκε ποτὲ ἡ οἰκογένειά μας τὸ ψάρι.

— Γιὰ στάσου, εἶπε τὸ φαρόνι σκε-πτικό. Κάποτε εἶχα ἀκουστὰ πῶς γί-νεται αὐτὸ τὸ πρᾶγμα· μὰ τώρα πιά δὲν τὸ καλοθυμάμαι. Ἐνα μονάχα ξέ-ρω, ὅτι ἀργότερα θὰ γίνουν βάτραχοι.

— Ἀχ, πρέπει πρῶτα νὰ φύγουν πολλὰ πράγματα ἀπὸ πάνω τους ὥσπου νὰ γί-νουν σιστοὶ βάτραχοι, εἶπε ἡ βατραχί-να. Τί οὐρά εἶναι τούτῃ ποῦχουν! Ἄν γίνεται ποτὲ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, βάτρα-χοι μὲ οὐρά! Ἄμ' ἡ κοιλιά τους; Τὸ δέρμα τους εἶν' ἔτσι τεντωμένο, πού φαί-νονται ὅλα τὰ ἔντερά τους ἀπὸ μέσα. Καὶ ὕστερα τὰ πράγματα ἐκεῖνα πού ἔχουν στὸ λαῖμό; Καὶ τὰ ποδάκια τους, πού εἶναι τα; Καὶ γιὰ κοιτάξτε πῶς κολυ-ποῦνται μέσα στὸ νερὸ καὶ τρῶνε χόρτα κι' ἄλλα τέτοια βρωμιοπράγματα ἐνῶ μπροστὰ στὴ μύτη τους διαβαίνουν οἱ νοστιμότεροι μεζέδες. Ὁ Θεὸς· μόνο

ξέρει τί ἀμαρτίες ἔκανα γιὰ νὰ βγάλω τέτοια ἐξαμυδλωμάτα στὸν κόσμο!

Ἡ βατραχίνα ἄρχισε νὰ κλαίη πού νὰ ροιζίη πέτρα, καὶ τὸ φαρόνι σκεπτόταν ἂν δὲν ἦταν καλύτερο νὰ τοῦ πῆ ἀντίο, γιὰτί τὰ λυπηρὰ πράγματα δὲν τοῦ ἄ-ρεσαν. Ἀλλὰ τότε ὁ βάτραχος ἐπήδησε μ' ὄρμη μὲς στὸ νερὸ, κολύπησε δυο-τρεῖς πλεξιές κι' ἔπειτα σκαρφάλωσε πάνω σὲ μιὰ πέτρα, πού ξεπρόβαινε λι-γάκι ἀπὸ τὸ νερὸ.

— Νά, ἦρθε πάλι ἐκεῖνη ἡ γριὰ ἡ ἀστεία! φώναξαν τὰ ζωάκια στὸ νερὸ. Τώρα θὰ γελάσουμε.

Ὅλα ἄρχισαν νὰ γελοῦν τόσο, πού οἱ παχειὲς κοιλίες τους κόντευαν νὰ σκάσουν καὶ οἱ οὐρές τους κουνιόνταν ζωηρὰ ἀπὸ τὴ χαρὰ τους. Ὑστερα πήγαν καὶ στάθηκαν γύρω-γύρω ἀπὸ τὴν πέτρα καὶ ἄρχισαν νὰ τραγουδοῦν μ' ὅλη τους τὴ φωνή:

«Βατραχίνα, στυαβοπόδα, πού πηδᾷ στὴν ἀμμουδιά, οἱ καιροὶ ἀλλάξαν τώρα, πέραση δὲν ἔχεις πιά. Μεῖς δὲν θέλουμε ποδάρια νὰ πηδάμε στὴ στεριά, μόν' μὲ σπάραχα κι' οὐρίτσες κολυμπᾶμε στὰ νερά, σὺν φαρόνι ἀληθινά, σὺν φαρόνι ἀληθινά».

Δυο φορές τραγοῦδησαν τὸ αὐθάδικο τραγοῦδάκι τους, καὶ τῆς βατραχίνας τῆς ἔτρεχαν τὰ δάκρυα πάνω στὰ μά-γουλά της.

— Νά πού τὸ βλέπετε καὶ μόνο σας, εἶπε στὸ φαρόνι. Ἔτσι μιλοῦν γιὰ τὴν ἴδια τους τὴ μάγνα!

— Ναί, ἀλήθεια, εἶπε σκεπτικό τὸ φα-ρόνι. Αὐτὸ βέβαια εἶναι πολὺ ἀσχημο.

Ὅσοσο τὰ ζωάκια ἀπομακρύνθηκαν καὶ πήγαν παραπάνω. Κι' ἔταν ἡ βα-τραχίνα σκούπισε τὰ μάτια της καὶ συ-νῆθε λιγάκι, εἶδε ὅτι μόνο ἕνα ζωάκι εἶχε μείνει καὶ στεκεῖται ἀκριβῶς κάτω ἀπ' τὴν πέτρα καὶ κουνούσε τὴν οὐρά του ζωηρὰ.

— Ντροπὴ σου! φώναξε ἡ βατρα-χίνα. Γιὰ δές το, κάθεται ἀκόμα ἐδῶ καὶ κοροῖδαεῖ τὴ γριὰ μητέρα του. Κα-λά μοῦ βγήκανε τὰ βατραχάκια μου!

— Δὲν εἶμαι βατραχάκι, εἶπε τὸ μι-κρό. Εἶμαι ἕνας γυρίνος.

— Στάσου νὰ κατεβῶ καὶ νὰ σὲ πιά-σω γιὰ νὰ ἰδῆς ἐσὺ, αὐθάδικο, παλιό-παιδί. Οὔτε καν τὸ τίμο ἔνομα τῶν γονιῶν σου δὲ σάρσει;

Ὁ γυρίνος ἔκανε ἕνα δυο βόλτες πέρα-δῶθε καὶ τοῖμπησε ἕνα νερόχορτο. Ὑστερα στάθηκε πάλι κάτω ἀπὸ τὴν πέτρα καὶ εἶπε:

— Ὅλο φωνάζεις καὶ γυρινιάζεις σὰ νὰ εἶχε ἔρθει ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί ἔχεις πά-θει. Ἐλάχασες πῶς καὶ σὺ ἦσουν μικρὴ ἕναν καιρὸ;

— Ἄν τὸ ἔξασα; εἶπε ἡ βατραχίνα

θυμωμένη. Στὴν ἐποχὴ μου εἶχαν ἄλ-λες ἀντιλήψεις γιὰ εὐγένεια καὶ γιὰ κα-λοὺς τρόπους, κύρ-σοφολογίαται! Σὰν ἤμουνα νέο κορίτσι, δὲν θὰ δεχόμουνα γιὰ τίποτε στὸν κόσμο νὰ τριγυρίζω μὲ τέτοιες ἀηδίες στὸ κεφάλι μου ὅπως αὐ-τὲς ποῦχαις ἐσὺ.

— Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω, εἶπε ὁ γυρίνος κι' ἀνέμιε εὐχαριστημένος τὶς φουντί-τσες του. Γιατί δὲν σάρσουν; εἶναι τὰ σπάραχά μου. Χωρὶς αὐτὲς δὲ θὰ μπο-ροῦσα νὰναπνεύσω.

Ἡ βατραχίνα ἔτρεψε ἀπ' τὸ θυμὸ της.

— Ἔτσι, ἔτσι, ὥστε ἔχεις καὶ σπά-ραχνα τάχα μου; Καὶ μιὰ ὥραία οὐρά μακριὰ γιὰ νὰ περιδιαβάξῃς μέσα στὸ νερὸ. Ναί, μάτια μου! Ἀλλὰ σωστὰ πο-δάρια νὰποκτῆσης, γιὰ τοῦτο βέβαια δὲν εἶσαι ἱκανός!

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΠΡΑΚΤΙΚΑ

8. Πῶς νὰ βγάξετε εὐκολα ἕνα σισνὸ δαχτυλίδι ἀπ' τὸ δάχτυλό σας.

Πολλὲς φορές συμβαίνει ν' ἀνταλλά-σουν οἱ φίλες τὰ δαχτυλίδια τους γιὰ νὰ δοκιμάσῃ ἡ μιὰ πῶς τῆς πάει τὸ δαχτυ-λίδι τῆς ἄλλης. Τυχαίνει ὁμιῶς ἕνα δα-χτυλίδι νὰ μπῆ στὸ δάχτυλο μὲ λίγη δυσκολία κι' ὕστερα νὰ μὴ θέλῃ μὲ κα-νένα τρόπο νὰ βγῇ.

Αὐτὸ συνέβηκε προχθὲς στὴ Μαρίκα. Ἐφόρεσε στὸ μεσαῖο τῆς δάχτυλο, γιὰ νὰ δῆ πῶς τῆς πάει, τὸ δαχτυλίδι τῆς Νίτσας, καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ βγάλῃ.

— Πῶς νὰ τὸ βγάλω, Νίτσα μου, τώρα; — Μὴ στενοχωριέσαι, Μαρίκα μου, ἐγὼ θὰ στὸ βγάλω πολὺ εὐκολα. Ἔχεις λιγάκι ἀπὸ κείνο τὸ κορδονάκι πού δε-νοῦ οἱ ζαχαροπλάστες τὰ πακέτα τους;

— Σπάγγο; — Ὅχι σπάγγο, μιὰ λεπτὴ τρέσσα. — Κατάλαβα, ἔχω. Ὅριστε.

— Καλά. Σήκωσε τώρα τὸ δάχτυλό σου πρὸς τ' ἀπάνω. Ἔτσι. Καὶ πρό-σεχε νὰ εἶς τί θὰ κάνω, γιὰ νὰ τὸ μὲ-θης!

Τυλίγω τὸ κορδονάκι γύρω ἀπ' τὸ δάχτυλό σου λίγο σφιχτά, ὅς νὰ φθάσῃ κοντὰ στὸ δαχτυλίδι. Τὴν ἄκρη τὴν περνῶ μέσα ἀπ' τὸ δαχτυλίδι. Κράτα σὺ μὲ τ' ἄλλο σου χερὶ τὴν πάνω ἄκρη.

Βλέπεις τώρα; τραβῶ σιγά τὴν κάτω ἄκρη πού πέρασα ἀπ' τὸ δαχτυλίδι, καὶ ξετυλίγω τὴν τρέσσα ἀπ' ἐκεῖ. Νά το τὸ δαχτυλίδι μου, στὸ ἔδωκα!

— Τί ὥραία!... Μὰ πού τὸν ἔμαθες αὐτὸ τὸν τρόπο, Νίτσα;

— Τὸν ἔγραφε προχθὲς ἡ Διάπλαση. Σημ. — Τὸ δαχτυλίδι βγαίνει εὐκο-λότερα ἀκόμα, ὅταν τὸ κορδονάκι εἶναι ἀλειμμένο μὲ λίγο κερὶ ἢ σαποῦνι,

EDGARD ROE

Ο ΚΡΥΣΟΚΑΡΑΒΟΣ ή ΤΟ ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Η αξία τους υπερβέβαιε βέβαια τις 450.000 δολάρια, — άπάνω από δύο εκατομμύρια φράγκα. Όσο για την αξία των κομφοτεχνημάτων και των στολιδίων με τα πολύτιμα πετράδια, ήταν τουλάχιστο διπλή. Ο λογαριασμός μας βέβαια ήταν πρόχειρος αλλά για να κρίνει κανένας πόσο δεν ήταν υπερβολικός, αρκεί να αναφέρω πως μετρήσαμε εκατόν δέκα διαμάντια, δλα μεγάλα δεκαοκτώ ρουμπίνια εξαιρετικής όμορφιάς, τρακόσια δέκα σμαράγδια, είκοσι ζαφείρια κι' ένα ωραιότατο περουνέ.

Όλ' αυτά τα πετράδια είχαν βγει από τα χρυσά στολίδια που ήταν κολλημένα πάνω τους, και τα στολίδια αυτά, σχεδόν όλα, είχαν συντριφθεί με σφυρί για να γίνουν αγνώριστα.

Εκτός απ' αυτά, βρήκαμε διακόσια δαχτυλίδια, τριάντα αλυσίδες, ογδόντα βαρύτατους σταυρούς, πέντε θυμιατήρια, ένα γιγάντιο από πελεκητό χρυσάφι βάζο, δυο πολύτιμες λαβές σπαθίων κι' ένα σωρό άλλα μικρότερα αντικείμενα, όλα χρυσά, που ζύγιζαν μαζί τρακόσιες πενήντα λίρες.

Σ' αυτά πρέπει να προστεθούν εκατόν ενενήντα επτά χρυσά ρολόγια, που τρία τουλάχιστο αξίζουν άπάνω από πεντακόσια δολάρια το καθένα. Οι μηχανές, αλθθεία, των περισσότερων είχαν φθαρεί από την υγρασία, τα σκεπάσματά τους όμως ήταν δλοχρύσα και πολλά απ' αυτά στολισμένα με πετράδια.

Τελος πάντων, η αξία όλου του θη-

σαυρού, — λογαριάσαμε εκείνη την ημέρα, — ήταν επτάμισι εκατομμύρια χρυσά φράγκα. Όταν όμως πουλήθηκαν τα πράγματα, ο λογαριασμός μας βρέθηκε πολύ κατώτερος από την πραγματική τους αξία.

«Θυμάσαι βέβαια, πως το βράδυ εκείνο που σου σχεδίασα πρόχειρα τον κάραβο, δυσχεραστήθηκε λίγο με την επιμονή σου να ισχυρίζεσαι πως δεν είχα ζωγραφίσει κάραβο, παρά νεκροκεφαλή. Στην αρχή, ένόμισα πως άστει εύθουν έπειτα όμως θυμήθηκα τις κηλίδες εκείνες στη ράχη του κάραβου και σκέφθηκα πως μπορούσε να γελάστηκες από την ομοιότητά τους με μάτια και στόμα κρανίου. Όπωςδήποτε ή ειρωνία σου για τη ζωγραφική μου είναι νόνητα μου φάνηκε άδικη ή τουλάχιστο υπερβολική. Πειραγμένος απ' αυτό, έτοιμαζόμουν να πετάξω στη φωτιά το χαρτί, ή μάλλον τη μεμβράνη που μου είχες επιστρέψει, όταν, ρίχνοντας μία ματιά στο σχέδιό μου, είδα με μεγάλη μου έκπληξη πως, πραγματικώς, υπήρχε ένα κρανίο εκεί που ένόμισα πως είχα ζωγραφίσει έναν κάραβο!

«Η έκπληξη κι' ή άπορία μου ήταν τόση, που για λίγες στιγμές μου άφαιρέσε τη χρήση του λογικού. Άμα συνήλθα, πήγα, καθώς θα θυμάσαι, στην άλλη άκρη της κάμαρας, να εξετάσω με την ήσυχία μου την περιγραφή. Τη γύρισα από τάλλο μέρος, κι' εκεί είδα άμέσως το σχέδιο του κάραβου που είχα ζωγραφίσει πρό ολίγου. Το παράξενο και το ανεξήγητο ήταν, πως άπάνω στην περιγραφή εκείνη δεν υπήρχε πρωτίτερα ούτε το ελάχιστο ίχνος από εικόνα κρανίου, γιατί, καθώς θυμόμουν πολύ καλά, την είχα κοιτάξει κι' από τις δυο όψεις, για να δω το καθαρότερο μέρος και να ζωγραφίσω τον

κάραβο. Άν υπήρχε τ ό τ ε όρατο σχέδιο κρανίου, ήταν άδύνατο να μην το παρατηρήσω. Άστε στην εξαφανική του εμφάνιση ήταν κάποιο μυστήριο, που εκείνη τη στιγμή δεν μπορούσα να το εξηγήσω. Σηκώθηκα λοιπόν, φύλαξα την παράξενη περιγραφή στο πορτοφόλι μου, την κλείδωσα στο συρτάρι μου, και περίμενα να την εξετάσω καλύτερα σε ώρα που θα ήμουν μόνος και ήσυχος.

«Άφου έφυγες έσ' κι' άποκοιμήθη-

κε ο Δίας, ξανάρχισα να σκέπτομαι από το παράξενο και να το εξετάζω, με επιμονή και μεθοδικότητα, απ' όλες τις μεριές. Και πρώτα-πρώτα χρειάστηκε να θυμηθώ ακριβώς πως έτυχε να πέση στα χέρια μου το κομμάτι εκείνο της περιγραμής. Το θυμήθηκα: Το μέρος όπου βρήκαμε τον κάραβο, ήταν κοντά στην ακτή, όχι του νησιού, αλλά της αντίκρινής ήπειρου, σε πολύ μικρή απόσταση από τη θάλασσα, την ώρα της καλήρρας. Όταν τον έπιασα, με δάγ-

Έν' από τα δλοχρύσα κομφοτεχνήματα του θησαυρού.

κασε στο χέρι, τόσο δυνατά, που άναγκάστηκα να τον αφήσω. Ο Δίας ήταν μαζί μου. Και προφυλακτικός όπως είναι πάντα, φοβήθηκε να γίγξη με γυμνά χέρια το έντομο π' ή είχε πετάξει εκεί κοντά του, και κοιτάζε γύρω του να βρή κανένα φύλλο δέντρου ή τίποτ' άλλο. Τη στιγμή εκείνη έτυχε να ιδούμε το κουρέλι της περιγραμής, που το πήρα για χαρτί, μισοχωμένο στην άμμο της παραλίας κοντά στα συντρίμια μιάς βάρκας, που βρισκόταν εκεί από καιρό.

(Ακολουθεί) Μεταφρ. Έμ. Ρ. και Γρ. Ξ.

Μ Α Λ Α Ι Α

Μαλλιά χαδιάρικα άγοριού — μεταξύ όχρό, γλυστερό άτσάλι — κι' ύπάκουο, φρόνιμο κεφάλι κάτω απ' τη φούχτα του χεριού, Άνυερό, άπάνω στον χλωμό, λιγνό, χαριτωμένο αυχένα, που αλυσούδα μαλαματένια ζώνει, και πέφτει απ' το λαϊμό... Κάποιος ζωγράφος έακουστός, πολύ που θάχεν αγαλήσει τα νιάτα, αυτός σ'άς έχει αφήσει, θαμπές κλωστές, το χρώμ' αυτό.

Πιο άτάραχα από μάτια: έσ'άς άνάξιο πράγμα δέ μολεάει! Ο άκρος άδέρης σ'άς σαλεύει σε άγιάξι που άτρεμο φυσά...

Ήμωρα, σάν του περβολιοθ' τη δροσερήν άνάσα, που έχουν οι χλωμασιές, σε καταβρέχουν κατά το γέροσιο του ήλιου.

Μαλλιά άλαφριά, σάν της νυχτός το χνώτο, που άκρη σε κλονάει, ξεπνέει, στα χνούδια και σε' άχνάρια — π'σες, χαρές που σ'άς χρωσά!

ΥΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΩΣ ΠΟΥ ΝΑ ΒΡΗ ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό CHARLES RICHTER

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Ο Ξένος ζάρωσε τα φρούδια του, γιατί ή συνάντηση αυτή τον άνησυχούσε. Άλλά έκρυψε την άνησυχία του κι' άπάντησε φιλικά στον άκτοφύλακα, ότι ο καιρός ήταν θαυμάσιος κι' ότι ήταν εύχάριστο να λιάζεται κανείς σ' αυτό τ' ωραίο άκρογάλι.

Ο Δίκ κι' ή μικρή Λεδάντα κούνησαν κι' αυτοί από κάτω φιλικά τα μαντήλια τους.

— Φαίνεται τίποτα στον όρίζοντα; ρώτησε ο Ήρλανδός τόν άκτοφύλακα.

Είχε περιέργεια να μάθει, αν φάνηκε από μακριά το πλοίο που περίμεναν.

— Τίποτα δέ φαίνεται, απάντησε ο άκτοφύλακας. Άλλά, βλέπεις, ή υπηρεσία μας είναι να βάζουμε αυτό το ματογάλι και να κοιτάμε νύχτα μέρα. Κοιτάμε λοιπόν και μες κι' σε μη βλέπουμε τίποτα!

Είπα δυο-τρία λόγια ακόμα κι' ύστερα ο άκτοφύλακας χαιρέτησε και χάθηκε πίσω από τους βράχους της ακτής.

— Το πιο φρόνιμο είναι να πηγαίνουμε, είπε ο Ξένος. Άν περάσει πάλι από δω και μας ξαναδεί, μπορεί να υποφταστεί κι' αυτό δέ μας συμφέρει.

Άνέβηκαν λοιπόν όλοι τόν άνηφορο της άκρογαλιάς και γύρισαν στο ξενοδοχείο, όπου τους περίμενε το τζάκι.

Γιά τη μικρή Λεδάντα, οι ώρες ήταν χρόνια. Κάθε δέκα λεπτά ρωτούσε τόν Σαλομών πόση ώρα πέρασε και πόση ώρα έμενε ακόμη.

Δεν είχε ήσυχία να σταθεί σε μία θέση. Όσο συλλογιζόταν ότι σε λίγο

θα βλεπε πάλι τη μαμά της, πήγαινε, έρχόταν, γελούσε, φλυαρούσε και φιλούσε τόν παππού-Σαλομών. Δεν ήταν πιά το φρόνιμο και σωτηρό κοριτσάκι, που ήξερε ως τώρα ο Έβραιος, αλλά ή ίδια ή χαρά της ζωής, που την τραγουδούσε μία παιδική ψυχούλα.

Όστόσο οι ώρες εκύλησαν και με τη δύση του ήλιου ο καιρός άλλαζε. Μεγάλα μαύρα σύννεφα σκέπασαν τόν ουρανό κι' ο άγεμος τ'άσπρωχνε με όρμη. Ο Ξένος έτριβε τώρα τα χέρια του από τη χαρά του, γιατί όσο σκοτεινότερη ήταν ή νύχτα, τόσο πιε σίγουρο ήα ήταν το μπαρ-κάρισμα.

Το ρολόγι της διπλανής εκκλησίας χτύπησε έφτα κι' άρχισε να σημαίνει ο έσπερινός. Όλοι σταυροκοπήθηκαν και φιθύρισαν μία προσευχή στο Θεό, να τους βοηθήσει να τελειώσουν ει περιπέτειές τους.

Ύστερα κάθησαν να δειπήσουν.

Τώρα ή μικρή Λεδάντα είχε ήσυχάσει. Όσο πλησίαζε ή ώρα που θα περφε στην άγκαλιά της μαμάς της, μία βαθειά συγκίνηση κυρίευε την ψυχή της και την άφινε άμληγητη. Κάπου κάπου γύριζε στο Δίκ και του ψιθύριζε:

— Δίκ, σε λίγο, θα ιδω τη μαμά μου. Άν ήξερεις τί χαρά έχω και πως χτυπάει ή καρδιά μου!

Ο καιμένος ο Δίκ την κοιτάζε χωρίς να μιλά. Το πιστεύει βέβαια αυτό που άκουγε. Άν είχε κι' αυτός μαμά, έτσι θα την περίμενε κι' έτσι θα λαχταρούσε. Άλλά ή δική του είχε φύγει για πάντα και κανένα πλοίο δέ μπορούσε να τη φέρει πίσω...

Χτύπησε όχτώ... χτύπησε έννιά...

— Φαίνεται τίποτα στον όρίζοντα;... (Σελ. 307, στ. α')

Η στιγμή έφτασε. Έπρεπε να φύγουν χωρίς ο Ξενοδόχος να υποπτευθεί τίποτα. Με τρόπο ο Ξένος τόν ρώτησε, αν θα ήταν ωραία, ένας περίπατος τη νύχτα στ' άκρογάλι. Ο Ξενοδόχος τούς έβεβαίωσε, ότι το θέαμα των βράχων όπου σπάζουν τα κύματα μες στο σκοτάδι, είναι γεμάτο με-

«Φρόντισε ν' αφήση πάνω στο τραπέζι ένα φάκελλο...» (Σελ. 307, στ. γ')

γαλοπρέπεια. Ξεκίνησαν λοιπόν όλοι τάχα για να κάμουν τόν ωραίο αυτό νυχτερινό περίπατο.

Ο Ξένος όμως φρόντισε να αφήσει πάνω στο τραπέζι ένα φάκελλο, όπου έβαλε το νοίκι του Ξενοδοχείου.

Η νύχτα ήταν σκοτεινή κι' ο άέρας παγωμένος. Στην άκρογαλιά δέν φαίνόταν ψυχή.

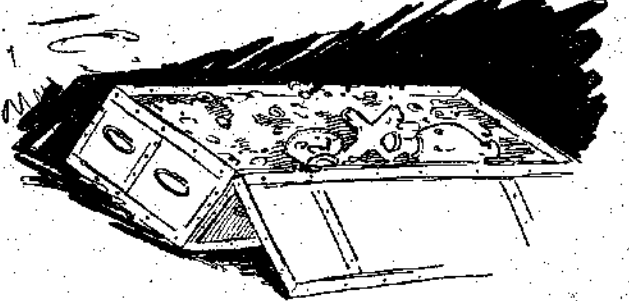
Ο Δίκ κι' ή μικρή Λεδάντα κρατιόνταν απ' το χέρι και βάδιζαν χωρίς να μιλάδν. Όστόσο ο Δίκ κρατούσε ένα μεγάλο πανέρι, όπου γιαούριζε μία γάτα. Ήταν ή γάτα της τύχης, που θα τόν έκανε μία μέρα δήμαρχο!

Ο Ξένος δδήγησε τούς φίλους μας στο μέρος, που είχαν ιδεί το πρωί. Κατέβηκαν όλοι προσεχτικά τόν άπότομο κατήφορο και μαζεύτηκαν μέσα στη μεγάλη σχισμή του βράχου.

Άς τώρα πήγαιναν καλά και δέ βρέθηκε κανένα εμπόδιο.

Ο Ξένος σφύριξε ένα σιγανό συνθηματικό σφύριγμα και περίμενε Καμμιά απάντηση. Προχώρησε ως τη θάλασσα και γύρισε άμέσως κοντά στους άλλους. Ήταν χωρίς ακόμη. Η βάρκα δέν είχε έρθει.

Χώθηκαν σε μία κουφάλα του βράχου και περίμεναν. Κανείς δέν έβγαζε

Το κιβώτιο με το θησαυρό.

σαυρού, — λογαριάσαμε εκείνη την ημέρα, — ήταν επτάμισι εκατομμύρια χρυσά φράγκα. Όταν όμως πουλήθηκαν τα πράγματα, ο λογαριασμός μας βρέθηκε πολύ κατώτερος από την πραγματική τους αξία.

Ε' Πώς ο Δέγκραν οδηγήθηκε να βρη το θησαυρό.

Ύστερ' από την άπογραφή, τα νεύρα μας ήσυχασαν κάπως. Κι' ο Δέγκραν,

καράβο. Άν υπήρχε τ ό τ ε όρατο σχέδιο κρανίου, ήταν άδύνατο να μην το παρατηρήσω. Άστε στην εξαφανική του εμφάνιση ήταν κάποιο μυστήριο, που εκείνη τη στιγμή δεν μπορούσα να το εξηγήσω. Σηκώθηκα λοιπόν, φύλαξα την παράξενη περιγραφή στο πορτοφόλι μου, την κλείδωσα στο συρτάρι μου, και περίμενα να την εξετάσω καλύτερα σε ώρα που θα ήμουν μόνος και ήσυχος. Άφου έφυγες έσ' κι' άποκοιμήθη-

μιλία. Άλλα καθώς ο γέρος Ίουδαίος ή-
ταν βυθισμένος στις σκέψεις του και κου-
νοσε ποδ και ποδ το κεφάλι του, ήταν
εύκολο να καταλάβει κανείς, ότι όλες
αυτές οι περιπέτειες τον άνησυχούσαν.

Ο Ξένος τόν κοίταξε προσεχτικά κι
ύστερα τού ειπε σιγά-σιγά:

— Κύριε Χάγερσμιθ, άν τυχόν μετα-
νοήσατε γιατί έρχοστε μαζί μας, είμαι
πρόθυμος να σας πάω πάλι στο ξενοδο-
χείο και να σας εξασφαλίσω από κάθε
κίνδυνο. Τό χρέος σας τό εκάματε με
τό παραπάνω κι' άλλη αξίωση δέν έχου-
με από σας. Εγώ θά φροντίσω για τά
παιδιά.

Ο Σολομών δέν τόν άφισε να τελειώ-
σει.

— Τό παιδί αυτό, είπε, με σέρνει μα-
ζύ του κι' άλλον οδηγό δέν έχω από τό
Θεό, πού δε θά μάς αφήσει ως τό τέλος.

Ο Ξένος τούσφίξε τό χέρι και δέ μί-
λησαν πιά λέξη.

Πέρασαν έτσι δυό δλόκληρες ώρες.
Τώρα ή μικρή Δεβάντα, με' δλη τήν
άγωνία της, έγειρε κι' αποκοιμήθηκε στόν
ώμο τού Δίκι, πού πάλευε κι' αυτός με
τή νύστα.

Ο Ξένος, πού πρόσεχε πάντα άγρυ-
πνος προς τή θάλασσα, έσκυψε στό στό-
μιο τής σπηλιάς και ψιθύρισε:

— Άκούστε!

Ο Σολομών πρόσεξε και τού φάνη-
κε πως άκούσε τό χαρακτηριστικόν ήχο
του πανιού πού τό χτυπάει ο άνεμος.

— Αυτοί είναι! είπε ο Ξένος. Ξυπνή-
στε τά παιδιά. Η καλύτερα αφήστε τα
κοιμισμένα, έτσι είναι πιδ εύκολα.

(Άκολουθεί) ΜΙΚ. Β. ΕΤΙΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΙΛΟΤΕΛΙΚΗ ΣΤΗΛΗ Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΟΥ ΦΙΛΟΤΕΛΙΣΜΟΥ

— Συνέχεια από τό προηγ. και τέλος—

Κάθε μορφωμένος άνθρωπος έχει έμ-
φυτη μια κλίση, μια προτίμηση σε κά-
ποιο ειδικό κλάδο επιστήμης ή τέχνης,
ή σε κάποια ώρισμένη κατεύθυνση τής
σημερινής κοινωνικής ζωής. Λοιπόν ό-
λοι αυτοί βρίσκουν στό γραμματόσημο
τήν εμφάνιση, εκδηλωμένη με τόν καλ-
λιτεχνικώτερο δυνατό τρόπο ενός μέ-
ρους των προτιμήσεών των. Έτσι ο ζω-
γράφος ή ο ερασιτέχνης πού ενδιαφέρε-
ται για ζωγραφική, θά βρή στα γραμ-
ματόσημα μια δλόκληρη πινακοθήκη
έργων διασήμων ζωγράφων, σε άρι-
στουργηματική, πολλές φορές, απόδοση.
Ειδικώτερα, θά βροϋν σωρό από ενδια-
φέροντα γραμματόσημα οι τοπιογράφοι
και οι προσωπογράφοι. Οι μηχανικοί
θά βροϋν άναπαραστάσεις των σπουδαι-
τέρων έργων τής παλαιάς και τής συ-
γχρόνου μηχανικής, σιδηροδρόμους, αε-

ροπλάνα, μεγάλες γέφυρες, αυτοκίνητα,
υδροφράκτες κλπ. Οι αρχιτέκτονες θά
συναντήσουν τά μεγαλύτερα αρχιτεκτο-
νικά μνημεία όλων των εποχών. Οι άρ-
χειολόγοι θά βροϋν μια δλόκληρη σειρά
άναπαραστάσεων διαφόρων μνημείων
των αρχαίων πολιτισμών, τού Έλληνι-
κού, τού Ρωμαϊκού, τού Αιγυπτιακού,
άκόμη και τού πολιτισμού των αρχαίων
Αμερικανικών φυλών. Ο έρωμένος
μια σειρά από εικόνες θρησκευτικού πε-
ριεχομένου' επίσης ο στρατιωτικός, ο
πολιτικός, ο ιστορικός, ο γεωγράφος
κλπ. Άλλά και γενικώτερα, τό γεγονός
δτι τά πολύχρωμα αυτά χαρτάκια προ-
έχονται από τά πιδ μακρινά μέρη τού
κόσμου, και μας γνωρίζουν τήν ύπρξη
φυλών και τόπων πού ούτε καν τούς έ-
φантаζόμαστε, είτε γιατί δέν τούς διδα-
χθήκαμε, είτε γιατί έλησμονήσαμε όσα
μάθαμε στό σχολείο' τό γεγονός, ότι
κάθε σχεδόν εμφάνιση γραμματόσημων
συνοδεύει κλι μια πολιτειακή μεταβολή
ή κάποιο σπουδαίο γεγονός στην ιστο-
ρία τού εκδίδοντος κράτους, είναι άρ-
κετά για να δικαιολογήσουν τό ενδια-
φέρον και τήν αγάπη πού δείχνουν για
τά γραμματόσημα, κατά προτίμηση, οι
διανοούμενες τάξεις.

Όπως είναι φυσικό, οι συλλέκτες δ-
ταν επλήθυναν, έσκέφθηκαν να ένωθούν
σε συλλόγους για να εξυπηρετήσουν κα-
λύτερα τόν κοινό τους σκοπό. Έτσι ή-
δρύθηκαν σε όλα τά κράτη άναριθμήτα
φιλοτελικά σωματεία και οργανώσεις,
οι όποίες πάλι ενώθηκαν σε όμοσπον-
δίες όλων των κρατών αποτελέσαν τήν
Διεθνή Φιλοτελική Όμοσπονδία πού έ-
δρεύει στις Βρυξέλλες, τήν πρωτεύουσα
του Βελγίου. Η Διεθνή Φιλοτελική
Όμοσπονδία, πού αποτελεί ένα είδος
Κοινωνίας των Έθνών για τούς φιλοτε-
λιστές, συνέρχεται, σχεδόν κάθε χρόνο,
σε συνέδρια όπου αντιπροσωπεύονται οι
φιλοτελιστές όλων των Κρατών, εξετά-
ζει διάφορα ζητήματα πού ενδιαφέρουν
γενικά τόν φιλοτελισμό, λύει τις διαφο-
ρές πού μπορεί τυχόν να προκύψουν
μεταξύ των μελών τής Όμοσπονδίας,
και γενικά δίνει τήν κατεύθυνση στην
καθόλου πορεία τού διεθνούς φιλοτελι-
σμού. Στην Διεθνή Φιλοτελική Όμο-
σπονδία, συμμετέχει και ή Ελλάδα με
τήν Έλληνική Φιλοτελική Έταιρία, ή
όποια έχει αναγνωρισθεί επισήμως για
νάντιπροσωπεύη διεθνώς τόν Έλληνικό
Φιλοτελισμό.

Παράλληλα με τήν ανάπτυξη τής
γραμματοσημοφιλίας, αναπτύχθηκε, ο-
πως ήταν έπίμενο, και τό εμπόριο των
γραμματοσήμων για τούς συλλέκτες.
Υπάρχουν σήμερα στην Εύρώπη και
στην Αμερική τεράστια έμπορικά στί-

για, με κεφάλαια εκατομμυρίων και με
άναποκριτές σε όλα τά μέρη τού κό-
σμου, πού άσχολούνται άποκλειστικά
στό εμπόριο των γραμματόσημων. Τε-
λευταία, προπαντός μετά τόν Μεγάλο
Πόλεμο, αναπτύχθηκε τό σύστημα να
έκποιούνται οι μεγάλες συλλογές σε διε-
θνείς πλειστηριασμούς, και οι τιμές πού
πληρώνονται μερικά περιζήτητα γραμ-
ματόσημα στις πλειοδοσίες αυτές, είναι
πραγματικά καταπληκτικές. Τό σπανιώ-
τερο γραμματόσημο τού κόσμου (1 σέντ
της Άγγλικής άποικίας τής Γαυιάνας
έκδ. 1856) πού άνήκε στην συλλογή τού
Φεράρι, πού μεγαλύτερο συλλέκτη τού
κόσμου, πούλήθηκε στό 1922 για 7343
άγγλικές λίρες, δηλ. 2.753.625 σημε-
ρινές δραχμές, και δλόκληρη ή συλλο-
γή άφησε 200.000.000 περίπου σημε-
ρινές δραχμές! Μια συλλογή ειδικευ-
μένη ελληνικών γραμματόσημων τού κ.
Γαρβί, μόνο τού πρώτου τύπου (μεγάλο
κεφάλι τού Έρμου) πούλήθηκε τόν
Νοέμβριο τού 1928 στη Ζυρίχη τής
Έλβετίας 2.000.000 δραχμές περίπου.
Τόν Άπρίλιο τού 1929 πούλήθηκε έ-
πίσης στην Έλβετία μια σειρά ελληνι-
κών γραμματόσημων τού πρώτου τύ-
που (πάρσιον) έκδοσης τού μεγάλου κε-
φαλιού τού Έρμου) από έπτά άξεις, 1,
2, 5, 10, 20, 40 και 80 λεπτών, σε λω-
ρίδες από 4 γραμματόσημα ή καθένα,
για 280.000 δραχμές περίπου δλόκλη-
ρη, δηλ. γύρω στις 10.000 δραχμές τό
κάθε γραμματόσημο!

Τά γραμματόσημα έγιναν σήμερα
πραγματικές κινητές άξεις, πού τήν τι-
μή των τήν κανονίζει ο νόμος τής προ-
σφοράς και τής ζήτησεως. Και γι' αυ-
τό, τελειώνοντας, θά ελγα να δώσω μια
μικρή συμβουλή στους άναγνώστες μου:
Μην πετάτε ποτέ οτι γραμματόσημα έ-
χετε στό χέρι σας. Άνασκαλεύετε τις
παλιές αλληλογραφίες των παππούδων
σας, και όσα γραμματόσημα βρίσχετε,
φυλάγετέ τα μαζί με τούς φακέλλους ή
τά γράμματα πού είναι κολλημένα έ-
πάνω των. Έχουν τότε μεγαλύτερη ά-
ξία, γιατί οι σφραγίδες (και υπάρχουν
και σπάνιες σφραγίδες), έχουν μεγάλη
σημασία για τούς ειδικευμένους συλλέ-
κτες. Μπορείτε καμμιά φορά να βρήτε
πραγματικούς θησαυρούς. Μην έμπιστεύ-
εσθε όμως στόν καθένα για να σας έκ-
τιμήση τήν άξία των γραμματόσημων
πού κατέχετε. Να ρωτάτε μόνο σοβα-
ρους φιλοτελιστές ή έπίσημες οργανώ-
σεις, όπως είναι ή Ε. Φ. Ε., γιατί έτσι
μόνο θά μπορείτε ναποφύγετε τούς έ-
πιτηδείους και να μάθετε τήν πραγμα-
τική άξία των γραμματόσημων σας.

Ο ΦΙΛΟΤΕΛΙΣΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο « ΠΙΤΣΙΡΙΚΟΣ »

Άγαπητοί μου,

ΕΛΕΙΘΝΟΝΤΑΣ τό «Ός πού
να βρή τή μητέρα της», —τό
πραγματικώς χαριτωμένο αυτό
μυθιστορημάκι, — ή Διά-
πλασις θά σας δώση ένα μεγάλο άρι-
στούργημα: τόν «Πιτσιρίκο» (Le Pe-
tit - chose) τού Ντωντέ. Είναι ή ιστο-
ρία ενός παιδιού, πού επειδή ήταν πολύ
άδύνατο και μικροκαμωμένο, τό φώνα-
ζαν πιτσιρίκο, και τό παρατσούκλι τού-
μεινε κι' αφού τό παιδί μεγάλωσε. Άλ-
λά τί ώραία και τί διδακτική ιστορία!
Άπό τήν έπαρχία όπου γεννήθηκε κι'
όπου έζησε τά πρώτα του χρόνια, ο
Πιτσιρίκος, μετά τήν οικόνομική κάτα-
στροφή τού πατέρα του, φαίνεται με τόν
άδελφό του στό Παρίσι γυρεύοντας τύχη.
Ο συγγραφέας μάς εξιστορεί τις περι-
πέτειές του στη μεγάλη πόλη, τις άγω-
νίες του, τις έλπίδες του, τις άπογοητεύ-
σεις του, τά σκληρά μαθήματα πού πείρ-
ψουν τή ζωή, και τή βαθμιαία δια-
φύση των τρελών νεανικών του διει-
ρων, ως πού, με αρκετά φαλλιδισμένα
τά φτερά, τό ξεπεταρόνι τής έπαρχίας
μπαινει έπιτέλους σε μια πρωτευουσιά-
νικη φωλιά, κι' αποφασίζει να ζήση εκεί-
μέσα πια, ήσυχα και, όσο μπορεί εϋ-
τυχισμένα . . .

Η ιστορία τού Πιτσιρίκου, λένε, είναι
ή ίδια ή ιστορία τού Ντωντέ. Μόνο τό
τέλος διαφέρει. Γιατί έτσι κι' ο συγγρα-
φέας ξεκίνησε μια φορά, φτωχός και μι-
κρός, από τήν πατρίδα του, (γεννήθηκε
στη Νίμη τό 1840) και πήγε στό Παρίσι
για να βρή τύχη. Σάν τόν Πιτσιρίκο,
άγωνίσθηκε κει-πέρα κι' είδε μαύρες ή-
μέρες φτώχειας και δυστυχίας Γρηγόρα
όμως, ένίκησε. Ο Ντωντέ, βλέπετε, είχε
πολύ ανώτερο ταλέντο από τό μικρό του
ήρωα . . . Άρχισε να γράφη διηγήμα-
τα και μυθιστορήματα, αφού εξασφάλισε
προσωρινά τή ζωή του σε γραμματικές
κάποιου μεγαλουσιάνου. Τά βιβλία του
έδωκαν τον ένα κατόπι τού άλλου. Άπό
χρόνο σε χρόνο, μεγάλωνε κι' ο πλοϋ-
τος του κι' ή δόξα του. Και στό σαράν-
τα του χρόνια ο Άλφόνσος Ντωντέ ήταν
ένας από τούς διασημότερους συγγρα-
φείς τής Γαλλίας, — και τού κόσμου, —
κατοικούσε σε μεγάλο, είχε μια καλή
και σοφή γυναίκα, συγγραφέα κι' αυτή
πού πολύ τόν βοηθούσε στην εργασία
του, και δυό χαριτωμένα κι' έξυπνότατα
παιδιά, έν' άγόρι — τόν σημερινό μεγάλο
και πολύν Λέοντα Ντωντέ, — και μια κό-
ρη πού εξαίρετικά τήν αγαπούσε . . .

Έκεινο τόν καιρό μάλιστα συνέθεκε
στό Παρίσι ένα περιστατικό, πού τό έ-
γραψαν όλες οι έφημερίδες και πού μαρ-
τυρεί πόσο έξαουστό ήταν τόν ονομα Ντωντέ.

Θά ήταν κατά τό 1885. Ένα βράδυ, ή
Άστυνομία άναγκάστηκε να συλλάβη
τρεις νέους — παιδιά μάλλον, — πού άνα-
στάτωναν τούς παριζιάνικους δρόμους με
τις τρέλες τους και με τις φωνές τους.
Οι μικροί παραξένες δδηγήθηκαν μπροστά
στόν Άστυνόμο τού τμήματος, πού τούς
ρώτησε τά δνόματά τους.

— Γεώργιος Ούγγω! άποκρίθηκε ο
πρώτος.

— Γιάννης Μπερτελό! άποκρίθηκε ο
δευτέρος.

— Λέων Ντωντέ! άποκρίθηκε ο τρίτος.

Με άλλους λόγους δηλαδή, ο πρώτος
δέν ήταν παρά ο έγγονός τού Βίκτορα
Ούγγω (μικρά πράγματα, ε.) ο δευτέ-
ρος, γιός τού Μαρκελλίνου Μπερτελό,
ένός από τούς μεγαλύτερους χημικούς
τού κόσμου, κι' ο τρίτος . . .

Ο κακόμορος ο Άστυνόμος, κατά-
πληκτος, σήκωσε τά χέρια του ψηλά.

— Καλέ, τί μου λέτε! φώναξε. Σεις
έχετε τρία από τά ένδοξότερα δνόματα
τής Γαλλίας! Και φέρνεστε έτσι, ώστε
νάναγκάζετε τούς αστυφύλακες να σας
πιάνουν και να σας κουβαλούν εδώ σαν
άλητες! Να μην τό ξανακάνετε!

Η ιστορία δέν αναφέρει άν τό ξανα-
καναν ή όχι τά τρία τρελόπαιδα. Βλέ-
πουμε όμως, απ' αυτό τό περιστατικό,
πως ένας άπλός Άστυνόμος — πού ήταν
ώστόσο ή κοινή γνώμη, — θεωρούσε τότε
τόν μυθιστοριογράφο Άλφόνσο Ντωντέ
τόσο έβδοξο Γάλλο, όσο και τόν χημικό
Μπερτελό, όσο και τόν Βίκτορα Ούγγ-
ω τόν ίδιο. Και ήταν πραγματικώς. Σε
λίγο μάλιστα συμπεθέρισε με τόν υπα-
το των ποιητών, γιατί ο γιός του Λέων
πήρε τήν Ίωάννα Ούγγω, τήν άδελφή
του φίλου του Γεώργου. Πού τέτοια τύ-
χη ο φτωχός ο . . . Πιτσιρίκος! . . .

Τή δόξα τού Ντωντέ, έκεινο τόν και-
ρό, τή συμμερίζονταν άλλοι πέντε πε-
ζογράφοι: ο Αίμίλιος Ζολά, ο Γκυ ντέ-
Μπωπασάν, οι άδελφοί Γκονκούρ, ο Γου-
σταύος Φλωμπέρ, κι' άκόμα ο ρώσος
Ίβάν Τουργκένεφ, πού έμεινε στό Πα-
ρίσι κι' όλα του τά έργα μεταφραζόν-
ταν γαλλικά. Ήταν στενοί φίλοι μετα-
ξύ τους και μια φορά τήν εβδομάδα μα-
ζευόταν στό έξοχικό σπίτι τού Ζολά,
στό Μεντάν, και συζητούσαν για τήν τέ-
χνη τους. Πόσα έργα, και πόσες θεω-
ρίες, βγήκαν από τις περίφημες αυτές
«έσπερίδες τού Μεντάν»! Άλλ' έπί' ο-
λους τούς φίλους του και συναγωνιστές,
πιδ γρήγορα είχε άναδειχθεί ο Ντω-
ντέ. Έκεινων τά πρώτα βιβλία είχαν
περάσει σχεδόν άπαρατήρητα, όταν κά-
ποιο βιβλίο τού Ντωντέ, ξαφνικά, έλα-
βε μια μεγάλη έπιτυχία. Και καθώς δη-
γείται κάπου ο ίδιος, τούς ντροπέταν,
όταν τόν ρωτούσαν «πως πάει τό βι-
βλίο σου;» κι' ήταν κάθε φορά υπο-
χρεωμένος να τούς λήη πως ή κυκλο-
φορία του πέρασε τή δεύτερη χιλιάδα,

τήν τρίτη, τήν τετάρτη και καθεξής,
τή στιγμή πού τά βιβλία «τόσο μεγά-
λων συγγραφέων» δέν είχαν περάσει
άκόμα ούτε τήν πρώτη . . .

Σε λίγο όμως ο Ζολά τούς ξεπέρασε
όλους. Ένα του μυθιστόρημα, τό «Άσ-
σομουάρ», πούλησε έφτα ύσιες χιλιά-
δες αντίτυπα, άν αγαπάτε, και κατόπι
ή «Νανά» του έφτασε τό εκατομμύριο!

Έ, τέτοιες «κύκλοφορίες» δέν είδε πο-
τέ ο Άλφόνσος Ντωντέ' αλλά κι' αυ-
τούσου τά βιβλία, σχετικώς, είχαν μια
πρώσια διάδοση στη Γαλλία και στόν
κόσμον έλο. Τά κυριότερά του είναι:

«Γράμματα από τό μύλο μου» (μικρά
διηγήματα πού πολλά έχουν δημοσιευ-
θει και στη Διάπλασις) «Τζάκ», τό γνω-
στό κι' αγαπητό σας μυθιστόρημα «Νου-
μάς Ρουμestάν», «Σαπφώ», «Τριάντα
χρόνια στό Παρίσι» (άπομνημονεύματα),
«Οι έξόριστοι βασιλείς», «Ο Άθάνα-
τος» (πού σατυρίζει τούς Άκαδημαϊ-
κούς) και ο πολύχροτος «Ταρταρίνος»,
σε τρία μέρη αυτός: «Ταρταρίνος ο Τα-
ρασκωνέζος», «Ο Ταρταρίνος στις Άλ-
πεις» και «Πόρ-Ταρασκόν». Δοξασημέ-
νος κι' εϋτυχισμένος, ο Πιτσιρίκος, πού
έγινε όχι έμπορος και βιομήχανος όπως
στό μυθιστόρημα, αλλά μεγάλος μυθιστο-
ριογράφος, πέθανε τό 1897.

Ο Άλφόνσος Ντωντέ στάθηκε Ένας
από τούς πιδ αγαπημένους μου συγγρα-
φείς και, μπορώ να πώ, ο κυριότερος
δάσκαλός μου στην τέχνη. Σάν ήμουν
νέος, τόν έλάτρευα και τώρ άκόμα τόν
θυμούμαι με μια συμπάθεια ξεχωριστή.
«Οι Έξόριστοι βασιλείς» του ήταν τό
πρώτο βιβλίο πού μου άνοιξε καινούρ-
γιους όρίζοντες και μου δείξε πού δρόμο
έπρεπε να ακολουθήσω . . . Και πάλι, έν'
από τά βιβλία πού με συγκίνησαν βαθύ-
τερα στη ζωή μου, ήταν αυτός ο «Πι-
τσιρίκος» πού θά διαβάσετε τώρα και
σεις. Είναι κάτι ζωντανό, πάρα πολύ ά-
ληθινό, κι' έχει μια υπερευαισθησία,
μα τρυφερότητα, μια χάρη, ένα χιοσ-
μορ, πού σπάνια τά βρίσκει κανείς, όλα
μαζί, σ' ένα βιβλίο. Γι' αυτό θεωρείται
και μοναδικό στη Γαλλική λογοτεχνία,
δέν παύει από καμμιά σχολική βιβλιοθή-
κη. Βιβλίο ταλοσπάντων άθάνατο . . .

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΝΤΩΝΤΕ

Οι άνθρωποι γενικώς διαιρούνται σε
Μεσημβρινούς και Βορεινούς. Κάθε τό-
πος, όπου γής κι' άν βρίσκεται, κάθε σπι-
τι άκόμα, έχει τούς Μεσημβρινούς του,
(πού είναι οι θερμοάιμοι, οι φαντασιοκό-
ποι), και τούς Βορεινούς του, πού είναι
οι ψυχραίμοι κι' οι θετικοί.

Οι ποιηται είναι μεγάλοι άνθρωποι πού
διατήρησαν τά παιδικά των μάτια.

ΞΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΤΡΙΚΥΜΙΑ

Απόψε ο άσπλος βοριάς
Με μάνητα βοΐζει.
Και σάν άνεμοστρόβιλος
Και δράκοντας σφυρίζει.

Το κΐμα απόψε θέριψε
Κι' όρνιθ' όσ' άστράφει
Κι' άνταβή τρομαχτικά
Μ' άπρως στεφανωμένο.

Απόψε ο κρύος ο βοριάς
Τό θΐνατο σκορπίζει
Και τή φτωχή καρδούλα μου
Με τρόμο τή γεμίζει.

Απόψε ή θάλασσα βογγά
Με ταραχή μεγάλη
Και σπάζουσε τά κύματα
Στό μαύρο περιγιάλι.

Απόψε ή βάρκα του ψαρά
Με τά στοιχειά παλεύει
Και στή φουρτούνα πολεμά
Και να σωθεί γευρέσει.

Απόψε και στά στήθη μου
Φωλιάζει ή δυστυχία
Σάν πλοίο, που άγωνίζεται
Στή μάχη τρικυμίας.

Αδα (Βελγικό Κόγγο)
Λαφροστεφής Όλυμπιονίκης

Η ΓΡΙΟΥΛΑ

Κάθε πρωί, στή γωνιά της Έκκλησίας του Άγιού Ιωσήφ, έβλεπα να κάθεται μια γριά τυφλή, μ' άπλωμένο τή χείρα ζητώντας έλεημοσύνη. Τά ρούχα της άλλοτε μερούσα και τώρα πρσιανωπά από τόν καιρό, ήσαν σέ πολλά μέρη σχισμένα κι' άφιναν να φαίνονται τά εσωτερικά της, καλιά κι' αυτά μά γιγάντια. Στά γυμνά της ποδια φορούσε ένα ζευγάρι παπούτσια άνδρικά, πολλά μεγάλα, που όί μπροστινές τρύπες τους άφιναν να φαίνονται τά δάχτυλά της.

Καθόταν πάντοτε στό ίδιο μέρος, άμίλητη, με τά μάτια σκυμμένα στό χώμα, λές και ζητούσε μέσ' στό σκοτάδι του; καμμά λάμψη καλιάς ετύχιας.

Μιά μέρα έβραχε δυνατά κι' έκανε τρομερό κρύο. Ό δρόμος ήταν σχεδόν έρημος, άν και μόλις ήταν όκτώ ή έξι το πρωί, γιατί οι διαβάτες έτρεχαν να στεγαστούν από βροχάν. Τά νερά έτρεχαν σέ πλατιά αύλάκια κι' ήσαν άδύνατο να περκατήσης χωρίς να κάνης μούσκεμα τά παπούτσια σου.

Μόνο ή τυφλή βρισκόταν στή θέση της. Είχε μαζέψει τή χείρα της; τυλίγηκέ όσο μπορούσε στά κουρνιασμένα και μουσκεμένα ρούχα της, που φαίνεται δέν τή ζέσταναν καθόλου, γιατί έγραμε σύγκορη. Τά νερά έτρεχαν τραγούς της.

Κανείς δέν ήλθε να πάρη τή δύστυχη γριούλα, για να μη βρέχεται. Για μιά στιγμή μόρθε στό νοΐ να τή οδηγήσω κάπου

να στεγαστή; μα άφησα αυτή τήν ιδέα, γιατί μου φάνηκε άδύνατο να δεχθούν σέ μια κράπεζα ή σ' ένα γραφείο μια γριά ζητιάνη. Έπειτα ήμουν και βιαστική κι' ή βροχή μ' έκαμε να φύγω πιο γρήγορα απόρη.

Όλη τήν ήμέρα ή γριά δέν έφυγε άπ' τή νοΐ μου. Τή λυπόμουν κατάκαρδα. Πούδς έξερει, κι' αυτή ίσως μια φορά να ήταν ευτυχισμένη; να είχε τή σπιτάκι της, τά παιδιά της και να έλιττε ότι στί γεράματα της θα χόρευε στό τραμάμενα γόνατά της δόξασαθα άγγελούδια. Μάτώρα...

Τήν άλλη μέρα δέν τήν είδα στή θέση της, ούτε τήν έπομένη, ούτε τις άλλες.

Πούδς έξερει τί απέγινε ή άμοιρη γριούλα. Νάρρώστησε και να πέθανε ύστερ' από κείνη τή βροχή; Και σήμερα, βλέποντας τή θέση της; άδεια, έφριζε γιατί μου πέρασε άπ' τή νοΐ, ότι κι' έγώ είμαι άπεύθυνη για δ,τι έπαθε, επειδή έπρεπε να βρω ένα τρόπο να μη τήν άφήσω να βρέχεται. Ίσως όμως κι' ό θάνατος να ήταν για κείνη μια λύτρωση άπ' τή ζωή αυτή, που τής φύλαγε τόσο φρικτά ύστερ'.

Δούλη Δωδεκάνησος

ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Τό φεγγάρι είχε κρυφτεί πίσω άπ' τά σκούρα, σύννεφα και τ' άστρα είχαν εξαφανισθεί στό πυκνό τής νυχτας έκείνης σκοτάδι. Ό άέρας σφυρίζει δαιμονισμένο, κερνώνας μέσ' άπ' τά έσπρά κλαδιά τών δέντρων.

Τό χιόνι τοίφρες-τοίφρες έπεφτε σά να τή σκορπίζει κάποιος άόρατο μά γιγάντιο χέρι, θέλοντας ν' άσπρίση τήν κοιμισμένη φύση.

Κούφωνα, τά πόδια μου είχαν ξυλιάσει, έδω και δυό ώρες ήμουν σκοπόδ' στί στυρατόκεδό μαρ πουταν στό έξοχικό κείνο χωριό του Βοσπόρου, τή μαγευτικό Κανδήλι.

Με άγωνία κοιτάξα κάθε λίγο στό ρολόγι μου, που οί φασφιοκοί δείχτες του μου φαίνονταν κός είχαν σταματήσει.

Σκεπτόμουν τή ζεστασιά που σέ λίγο θ' άπολάμβανα σάν θα με άντικαθιστούσαν, — όταν άκούω κάποιον θόρυβο κάπως άσυνήθιστο.

Τεντώνω τ' αυτιά μου και μέσ' στό δαιμονισμένο και έσφαικό έκαίνο θόρυβο ξεχωρίζω κάτι σάν βήματα... Νομίζω πός πλησιάζουν... άκούω σάν ένα έλαφρό γκατσούνημα στό σφαιματόπλεγμα μας...

Προσέχω... Να! είναι βήματα, αρχίζω να τρέχω...

— Τίς εί; φωνάζω βραχνά.

Τσιμουδιά... ή σήματα... μα σέ λίγο πάλι σάν βήματα...

— Στά δπλαία!

Πρόσκοποι άγουροετυνημένοι και με τά νυστέρια φαναράκια

στά χέρια τους, σκορπίζονται παντού.
Και σέ λίγο από κάπου έσπώνε γέλια, γέλια άκρότητα.

Φέρνουν αϊμαλάτο τόν έχθρό; Είναι... ό κύρ Μέντιος τού γεγονότου χήματος, που ποιάς έξερει πός βρέθηκε και!

Σενητεμένο Πολιτικά

ΜΙΑ ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΑ

Τί παράδειση, τί πεισμάταρα που είναι ή καρδιά μου! Όταν μιλούη για τίποτε που αγαπάει, για τή Διάπλαση π. χ., παύει πρώτα να χτυπά, σά να θέλει νακούση καλά τί λένε για τή άγαπημένη της. Και άν λένε καλό, άπό περμιένει γ' άκούση όλη τήν κουβέντα, ύστερα άρχίζει πάλι να χτυπά ρυθμικά, κανονικά, σά να είναι ικανοποιημένη άπ' αυτούς που μιλούη.

Άλλ' όταν λένε κακό; Όταν λένε κακό, Θεέ μου, τί τρεβά άπ' αυτήν! Πρώτα αρχίζει και χτυπά γογγόρα-γογγόρα, σάν έκίνα τά πεισματάρικα παιδιά που χτυπούν τά πόδια τους γιατί δέν τους κάνουν τή καριότσιο τους. Και τότε πρέπει άρισμένως ναγαλώη τήν ύπεράσπιση για να τήν εύχαριστήσω, άλλουώπως είναι άξια να σπάση άπ' τή κακό της. Και με βοηθεί με τή σση θέρη, που σχεδόν πάντοτε κατορθώνω να πείσω τους άλλους πός έχουν άδικο.

Και άμα πεισθώδης, τότε ή καρδιά μου ξαναρχίζει να χτυπά ρυθμικά, κανονικά, σά να είναι περφηνη για τή νίκη της, και σά να θέλη να με εύχαριστήση και μένα που τή βοηθήσα.

Ό Θεός να σάς φυλάει από τέτοια καρδιά!

Σαδανάταλος

Α Ν Ε Μ Ω Ν Ε Σ

Μπήκαμε σέ αυτόκίνητα και χαροχίμοι ξεκινήσαμε για τή λίμνη Μαριούτ, όπου πηγαίναμε να κόψουμε άνεμώδες. Όλο τή δρόμο τόν περάσαμε εύχάιστα, με γέλια και τραγούδια. Μιά ώρα πέρασε χωρίς να τά καταλάβουμε. Όταν τέλος φθόσαμε, κάθε όμιλία έπαψε πιά κι' όλοι μαινάμε άρανοι, θαυμάζοντας τής φύσης τήν όμορφιά. Ένα άπέραντο χωράφι άλωνόταν μπροστά μας, σκεπασμένο με μυριόχρωμας άνεμώδες, κόκκινες, κίτρινες, μόβ και άσπρες, κι' όλες μαζί άποτελούσαν ένα πολύχρωμο χαλί, που τή κέντρησε με τά μαγικά της χέρια ή τεχνίτρια Φύση.

Τ' άγεράκι λεπτό και δροσερό λυγίσε τά λυγρά τους κοτσάνια, και τά κεφάλια τους έβγαρναν, κι' ένα κίτρινο γεράτο χάρη άλλά και φόβο, λές κι' ένιωσαν κούλας τήν άπνοη χέρι τών έκδρομέων να τις έσειζόταν άλύπητα. Και να, όλοι άρχισαν να κόβουν τά όμορφα λουλούδια. Έβγά, χωρίς να θέλω, άπομακρόνυμου από τήν εύθημη παρέα μου. Θαυμάζοντας, κοιτάξα από μακρτά τις άνεμώδες, και σκεπτό-

μουν: "Αγαγε στά παλάτια με τάρυθητα πλούτη,βρίσκειται ένα τέτατο χαλί; δέν πιστεύω..."

Ό, όχι! ό,τι άριστόφρημα κι' άν βγή από τά έπιπέδια του άνθρώπου χέρια, πάντα θάνα κατώτερο από ένα χωράφι άνεμώδες, έργο του μεγάλου Τεχνίτη. Αυτός δίνει σέ κάθε τί που πλάθει, μια ξεχωριστή όμορφιά και χάρη, που δέν μπορεί να τή συλλάβη ό άνθρώπινο ό νοΐς.

Παπαρούνα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Γιατί, παιδί μου, μάς έδωσέ τά χέρια ό Θεός;

— Μά... για να χτυποΐν οι μεγάλοι τά παιδιά...

Σακουνοφουόκα

Ό παχύδερμος Τότης στά μακρά του ύδελφια που τά προγγινάζει στή Ζωολογία.
— Και τώρα, παιδίό, προσηλώσατε τά βλέμματά σας σ' έμένα και προσέξτε σ' ό,τι θά γάς πω για τά λάβετε μια ιδέα περί έλέφαντος!

Μαϊμού του Καλέττη

244^{ος} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΛΥΣΕΙΣ τών Πνευματικών Άσκήσεων που δά δημοσιεύθον εις τά φυλλάδια της Ι' Τριμηνιας, ήτοι Ιουνίου, Ιουλίου και Αυγούστου.

Όσοι θέλουν να λάβουν μέρος σ' αυτόν τόν Διαγωνισμόν, θάρχισουν να στέλλουν λύσεις Πνευματικών Άσκήσεων από τή σημερινή φυλλάδιό, έως τή 31 Αυγούστου.

Αι λύσεις γράφονται σέ ιδιαίτερο χαρτί που πωλείται στό γραφείο μου και όνομάζεται Χάρτης τών Λύσεων. Σέ κοινό χαρτί δέν είναι δεκτές. Όσοι λοιπόν θέλουν ναρχισουν, πρέπει πρώτα-πρώτα ναγοράσουν Χάρτη τών Λύσεων. (Τιμάτα δρ.2.50. Ταχυδρομικός για τή Έσωτερική δρ.3. για τή Έξωτερική δρ.3.50. Ή δεσμός έχει 13 φύλλα, όσα έρχοκούν για μιά Τριμηνια. Σέ κάθε φύλλο γράφονται αι λύσεις ενός μόνο φυλλαδίου.)

Τάς λύσεις του σημερινού έχει κανείς καιρό να τās στείλη ως τήν 1 Αυγούστου. Ένωματάξυ θά δημοσιεύθω ό "Οδηγός τού Σπυδρομητού", όπου οι διαγωνιζόμενοι θά εύρουν όλους τους όρους τής συμμετοχής εις τόν Διαγωνισμόν τών Λύσεων, τής άπονομής τών Βραβείων, τās άμοιβάς τών βραβυμένων κτλ.

Πρός τή καρδία ές γινώσκον τουτού Μόνον έσοι έχουν ψεύδωννυον έγκραμμένον διά τή 20ν μπουρόν να λάβουν μέρος εις τόν Διαγωνισμόν δωρεάν. Οί άλλοι, συνδρομηταί ή άδελφοι μου, πρέπει να συνοδεύουν τās λύσεις κάθε φυλλαδίου με 10 λεπτάν έλλ. γραμματόσημον και οί άγοράσται με 20 λεπτάν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΔΙΑΠΛΑΡΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήνα, 22 δδης Εδριπίδου τήν 27 Μαΐου 1929

ΣΗΜΕΡΑ, καθώς βλέπετε στήν επάνω σελίδα, προκηρύσσεται ό γύος 24ος Διαγωνισμός Λύσεων. Άς διαδούν τήν προκήρυξη οί νέοι και άς παύσουν, για τή Θεά, να μού στέλλουν λύσεις Πνευματικών Άσκήσεων γράμμενες σέ κοινό χαρτί, και να χάνουν έτσι τόν κόπο τους και τά έξοδα. Ή προκήρυξη λέει πός πρέπει να γράφονται και να στέλνονται οί λύσεις για να είναι δεκτές, δηλ. για να συμπεριλαμβάνεται ό λύτης στόν Διαγωνισμό; με τήν έλπίδα να πάρη κανένα βραβείο ή έπαινο, και με τήν βεβαιότητα ναναφερθώ ύπερδύποτα σ' Αποταξομια.

Να ιδήτα κι' ένα περίεργο: Ή Μεγάλη Έλλάς τήν άντεφα πός θα βραβεύονταν στή Κυριακή ή Δεκηνοβία! Γιατί είδε, λέει, να τήρωτάν στή Άλληλογραφία: «μην είδε αυτές τής ήμέρας κανένα καλό άνεμο». Κι' αυτό, σημειώστε, μού τή γράφει στίς 10 Μαΐου, πριν βγή δηλαδή τή φυλλάδιό με τήν «Κυριακή». Ή ίδια μού έκπράζει τός ενθουσιασμούς της για τή έκτακτο παραχαλατικό και στήν έρώτηση τής Άντιγόνης από πού κρατεί τή έθμο τής Πρωτοπρόλιτς, άπαντά ότι, καθώς διάβασε μια φορά σ' ένα κομμάτι τής Αμαυλίδος τού 1913, —άλλης, έννοείται, από τή σημερινή, — τόν καλό καιρό, στή Γαλλία, ή 1η Απριλίου ήταν ή πρότοχρονιά. Ό βασιλιάς Κάρολος ΙΧ τή μετέθεσε στήν 1η Ιανουαρίου. Τά πρώτα λοιπόν χρόνια, ως να συνθίβουν τήν άλλαγή, οί Γάλλοι, κάθε 1η Απριλίου, έκαναν κι' έλεγαν διάφορα άστεία, έστειλαν άστατες πρωτοχρονιάτικες εύχές, φωτικά όμρα κτλ. Κι' άπ' αυτό άπεκράτησε ομρα-ομρα να λένε τήν πρωτοχρονιά ή φέματα. — Είναι ζήτημα. Άλήθεια, στί 1364, ό Κάρολος ΙΧ τής Γαλλίας έβρα για πρωτοχρονιά τήν 1η Ιανουαρίου. Πρωτοχρονιά όμως ό χρόνος άρχισε από τή Πάσχα κι' όχι από τήν 1η Απριλίου. Πάλι, επειδή τή Πάσχα είναι μια κινήτη γιορτή, που πέφτει πότε Μάρτη και πότε Απριλή, μπορεί κάποτε να είχαν έβρα τήν 1η Απριλίου για πρωτοχρονιά. Κι' άν εξακριβώθω αυτό, τότε πιθανότατα ή άρχή του έθμου είναι αυτή που λέει ή Αμαυλίδης.

Πραγματικώς, Σενητεμένο Πολιτικά, ή γελοιογραφία κείνη που είδες στί «Έλληνικά Πρόμματα» είναι τής δ. Αίλιας Καρακάλλου. Μή σέ θυμώη όμως, γιατί έβρα εν γένει στί τόν έπιτοχία; που τή έβραικες πολύ φυσική, άφοδ τόσο διαέκρησε πρώτα ως Διαπλάσσοπουλο.

Τό πιστεύω, Πορφυρογέννητη, πός μόνο από άμέλειαν έκαμεις να μού γράψης τόσο καιρό και τώ κακό είναι που, με τή γραμματοπληγία, άργησα κι' έγω να σού άπαντήσω; κι' έπέρασε έτσι ένας μήνας, που σ' αυτό τώ διάστημα μ' έμπρόσθη ένα λάβει κι' έλλο ένν ώρατο σου γράμμα σάν τής

γυσε τήν άδεια μου, φτάνει ναναί έπιτοχημένη... Ναί, άλλα πού να τή στείλω; —Στά «Έλληνικά Πρόμματα». Άσφαλώς θα τή δημοσιεύσουν! Κι' αυτό έβρα.

Ή κοίνοια, Χροναετή, κι' ή πολιτεία κάνουν, ό,τι μπορούν για να δοηθούν και νανακομφίζον τά φτωχά παιδάκια.Και καθένας έχει χρέος να συντελή σ' αυτό κατά τις δυνατόμεις του. Δέν παραδέχομαι όμως πός τά παιδιά που δέν έγγυώσαν χαρά, γίνονται ύστερα μισάνθρωποι κι' έγκλημάτιες. Πόσοι καλοί άνθρωποι, φιλάνθρωποι, χρησμοί, ευεργέτες, πέρασαν τήν παιδική τους ήλικία μέσα στή δυστυχία και στήν άθλιότητα! Πόσοι που σκορπίσαν στόν κόσμο τή χαρά, δέν έγνωρίσκον; όσο ήταν μικρά, παρά τόν πόνο!

Σαράδω, έχασάς να υπογράψης και τάλλο χαρτί, που είχες γραμμένο τώ Παϊδικό Πνεύμα και τώ Άνεμόδοτο. Έτυχς να τή ιδώ κι' έγραφα τόνωμά σου. Άν δέν τέλειπα όμως και τώ φύλαγα στό σωρό τής Σελίδος Συνεργασίας, τί θα γινόταν; Νά, όταν θά έρχόταν ή ώρα του να τώ διαβάσω, κι' ίσως να τή δημοσιεύσω, δέν θάξέρα πούδς μού τή έστειλε. Γι' αυτό βλέπεις καμμά φορά Παιδικά Πνεύματα με τήν υπογραφή «Ανυπόγράφος». Μην έσχητα λοιπόν: κίββα χαρτί που μού στέλνεις, πρέπει ναχχ τόνωμά σου. —Όσο για τις παροιμίες, δέν έννοώ, με τήν αλήθεια, τήν άντιρρησή σου. Πρώτο που δέν είναι όλες καλές. Μερικές είναι κρυτές ή δείχνουν πνεύμα ταπεινό και περιουσιμένο. Άλλά έστει, όλως είναι καλές. Μιά όμως άρσει περισσότερο σ' αυτόν κι' έλλη σ' έκαίτην: Μέσα στίς καλές δηλαδή, πάντα υπάρχει για τόν καθένα ή καλύτερη.

Φασαρία, μού έστειλες πρό καιρό ένν ποιήμα για τή Σελίδα «Τό φτερογύμνα τού Άγγέλου». Άλλά μού φαίνεται πός καιρό τώ έξερει ή πός κάπου έχω διαβάσει κάτι παρόμοιο. Πές μου, λοιπόν τήν αλήθεια: είναι δικό σου, πρωτότυπο έργο; Γιατί άν είναι έξο και τώ δημοσιεύσω για δικό σου, φαντάσσω τί... φασαρία θα γίνη!

Κριμα, Κόρη τών Αθηνών, που κι' έγω δέν μπορώ να σέ πληροφωρήσω γιατί δέν έβρα πούδς ζωγραφικός διάθρονη πέσον τά μωσαϊκά του Δαφνίου. Ναί, είδες τί έβραχ που ήταν ή έκθεση τών έργων τού Βάσου, τού έλληναμερικανού αυτού ζωγράφου, που δ. κ. Εσπόπουλος τόν έκάμε να έλθη μ' ένν άρθρο του στή «Νέα Βοστία» γι' αυτόν; Πραγματικώς οί Αθηναίοι έγνωρίσαν μά καινούρια τέχνη. Είπα στόν κ. Σ. τή συγχρητήριά σου για τή μεγάλη τού έπιτοχία; που τή έβραικες πολύ φυσική, άφοδ τόσο διαέκρησε πρώτα ως Διαπλάσσοπουλο.

Τό πιστεύω, Πορφυρογέννητη, πός μόνο από άμέλειαν έκαμεις να μού γράψης τόσο καιρό και τώ κακό είναι που, με τή γραμματοπληγία, άργησα κι' έγω να σού άπαντήσω; κι' έπέρασε έτσι ένας μήνας, που σ' αυτό τώ διάστημα μ' έμπρόσθη ένα λάβει κι' έλλο ένν ώρατο σου γράμμα σάν τής

Δαμπρης... Άς είναι έλλιώς να μην άμαλήσης» πάλι.

Όχι, Κάμεν Σάββα, δέν είμαι κακωμένη που ήλθεσ στίς Αθήνας και σού με είδες. Έβδ τολμάχιστο μ' έπιακέψθηκας πέσον. Έπειτα, άφοδ τή μόνη μέρα που είχες στή διάθεσή σου, έκαμε ό φοβερός έκτανος άέρας «πού σ' άρπαξε και σέ πήγαυε όπου ήθελε», δέν μπορώ να σέ βέβαιω ότι σέ άρπαξε και σέ πήγαυε όπου ήθελες. Δέν μπορώ να σέ βέβαιω να πές που ήθελες έβδ. Ξατε τώ χρόνω. Γιατί θά ξαναέρθης; άφοδ, βλέπω, ή Αθήνα σάρεσει τόσο πολύ.

Και σού, Ίνδιάνη, άργησες να μού γράψης, άλλα με άποζημιώσες μ' ένν πολύ όμορφο γράμμα. Άπολάμβαν τις όμορφίες τού νησιού σου; ή ζοή κοντά στή φύση είναι πιο εύτυχισμένη παρά μέσα στήν παρασάλλη τών μεγάλων πόλεων. Σέ θυμώμουν πολύ κάλα, Μ. Μ. Μ., άκόμα και τώ γράμμα σου άναγνώρισα... Καίρω που άποφάσισα να πάρης ψευδώνυμο και να κατωγίνασαι μαζί μου. Αυτό θά σέ παρηγορή και για τή χωρισμό από τήν αγαπημένη σου φίλη που δέν μπορείς να τήν έχασάς. Πρέπει όμως να κάνης κι' ύπομονή. Τέτοια χωρισμοί στόν κόσμο είναι τόσο συχνοί...

Σ' άλλους δέν έχω τόσο ναπαντήσω. Και θά εύχαριστήσω μόνο έκείνους που έσοπέθωσαν και που είναι οί έξης: Μαλέ Μαϊούρη, Νίσα Μ. Κυριακίδου, Κώστας Γ.Καλλιμασιός, Μαριγή Νυχτιά, Φιλολογική Συντροφία Νεότης, Κούκλα τού Χωριού, Μονοκό, Ήβη, Σύλλογος Πανζουρλή, Ανθήλα Χρηστοβασιλά, Μαριολούλουδο και Αφροδίτη. Μπράβο στί καλά μου τά παιδιά!

Όραϊές: Έπιστολάς μού έστειλαν αυτήν τήν έβδομάδα κι' οί έξης: Σιμών, Χρυσορόδοιο Συνεφάσι, Έδα, Ναθάργος Μιαούλης, Ακούρδοιστο Ραίοι, Τσοπανοπούλα, Δακρυομένη Ματιά, Ανθίς, Μαριόμνη Αδα, Φιλόσοφος, Σγουρομάλλη, Α. Α. Καλογιάννης, Ουράνιον Τόξον, Τραπέζια, Ορρανούλα, Νάρκισσος, Θεοσις, Ιανή, Τρελλή Πεταλούδισα, Σακουνοφουόκα, Γαλανή Νεράϊδα και Νεράϊδα τής Σκοτεινιάς. Σ' όσους μπορέσω, θάπαντήσω στί έρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Όδέν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άναούται άν δέν συνοδεύεται από τώ δ. κ. άπόστολος δρ. 10. — Τά έγκρινόμενα ή άναούσιμα ίσχυουν μέχρι τής 30 Νοεμβρίου 1929. (Όσα συνοδεύονται από έ άπνοη εις έφόρια και έσα από κ. εις κ. όπια.)

Νέα Ψευδώνυμα: Ταπεινή Ψυχούλα, ά. (Ω. Ω). Κουλάη. κ. (...). Μοΐσα τού Όμήρου. κ. (ΑΕ). Θυέλλα, ά. (ΝΣ). Παντήρημα, κ. (τής Α.Μ.άλλης). Βασιλίσα τών Ρόδων, κ. (1,000 ; ;). Μιμή Μπλυτές, κ. (Ζήτω ή Διάπλ.)

Η Διαπλάσις άσπάζεται τούς φίλους τής: Κυράν τής Έργουσίας (δέν υπάρχει άμφεβολία ότι κι' ό καλός διανομός συμμερίζεται τή χερά σου όταν λαβαίνης τώ φυλλάδιό δ. κ. Φ. συμφιλήθηκες πάλι κ. άνά που γράφεις) Έδδ. Μαλιέ.

(ναί, τί χαρά! για τή άλλο θα πώ στό συνεργάτη μου Φιλοτελιστή να σάς γράψη καμμά φορά πός να διακρινετε τά ψεύτικα γραμματόσημα) Ένδοξον Σουλιώτην (έχει καλώς για τή Σελίδα να μού στείλης άργότερα και καλύτερο και προσηνών καθαρά γραμμένο σέ χωριστό χαρτί, όχι έτσι μαζί με τώ γράμμα και με τόσο δυσανάγνωστο γράμμα) Ραμόναν (δέν με ζαλιώσες καθόλου) κ' έλλιώς να μού γράψης πιο συχνά τώρα που τελειώνω τά διαβάσματα κτλ.) Αφροδίτη τής Μήλου (μόνο δεκάξη χρόνα; μα τότε σέ βεβαίω πός δέν είσαι άπό τις πιο μεγάλες) φίλες σου και για μένα, ό έχεις καιρό να μεγαλώσης! πολύ όμορφο τώ γράμμα σου) Ανομόδοτο (σέ συχνάρω για τούς λαμπρούς βαθμούς έστειλα 13 τετράδια) Αντιγόνη Στεφανοηλίδου (ναί, θάρρος και να μού ξαναγράψης; άλλα όχι με κούκνη μελάνη, γιατί βλέπεις στί μάτια) Ήσπερωτιάν Αστόν (θα είδες τήν έγκριση τού ψευδώνυμου σου; εύχαριστώ για τά καλά λόγια) Ασηνη Μπαλαρίνα (αυτό, είδες, σου άνεκρίθη) μετ' χαράς!) Άνεμόνην (τά κείμενα τά περιστερόνια!) Χαράν τού Σπιτιού (ή Μήδεια είναι πολύ καλό κορίτσι δέν πιστεύω να σού κάμωσες γι' αυτό θά σου ξαναγράψω) Παιδί τής Σαλονίκης (για τή έσοπέθωσα εύχαριστήσα τή Συντροφία σου; δέν κατάλαβα όμως τή αιτία σου για τά δυό μωστατόσημα; έλας να σάς στείλω; θέλεις να δημοσιεύσω; έξηγηθήτε, παρακαλώ) Σοριότην (δένωσα τώ γράμμα στόν Άνανια που σ' εύχαριστέι πολύ) Βίανια (δ. κ. τίποτα; δέν υπάρχει δικαίωμα κρίσεως; αυτό τά κρίνω ύπερ' αν) Πιστιρίλον (οί λύσεις σου σάστές τόσο μικρές διαφορές δέν τις κατώζω) Τζίνα (έστειλα) όπια ό μπαρπάς, από μαθητή Γυμνασίου που μ' έπαιρνε, δέν θυμάται ποτέ να έγινε Κυριακή χωρίς έπιστολό; άλλα, βλέπεις, γκεμιστής φοδρονος...) Κάμεν (έστειλά δ. κ. Φ. χείρες που ή Έπιστολή του σέκαμε άλλάξτης γνώμη; ναί, μόνο κάποιες άνάξμερες μπορεί να συγχωρησται στίς μεγάλες, ποτέ όμως ή κούκλα) Ματωμένη Λόζαν (έστειλα θά πώ στί δ. Καρακάλλου ότι τή συγχάριες για τά ποιήματά της και τώ στίμα της) Άργη (πολύ μ' εύχαριστήσες τώ γράμμα σου; έστειλα θ τετράδια) Καίτην Αφροδίτου (δέν κατάλαβα τήν έρώτησή σου: άν είναι έθκολο να γίνης συνδρομητριά μου; αυτό σοί τώ έβρα; έπεσθήσαστε, για να γίνης; φτάνει να στείλης τώ αντίμω της συνδρομής σου για ένν χρόνο, ή για έξη μήνες, ή για τρεις) Μαριγή Νυχτιάν (έστειλα 46 τετράδια για τή έσοπέθωσα σ' εύχαριστήσω) Νέμπεσιν (μά κι' δ. κ. Φ. εύχαριστήθηκες πολύ που σέ γνώρισε) Δεματοβαμμένην Έλενθεριάν (έξακρωστώ για τή πρώτο σου γράμμα; από τά τρία φαίνεται) που μού έγραψες, τώ πρώτο δέν μού άρσες; τά άλλα δυό? είναι γνωστά) Πόνου Δάγκυ (έστειλα) άκουσες κι' από πολλούς κίββα, ότι δ. κ. Σ. άντιπαθε τόν άρθ. 13; περίεργο!

πως το ξέρουν, αφού ο ίδιος δεν το ξέρει;...) **Βίλλυ Φάιτς** (κι' εγώ είμαι ευχαριστημένη που πήρες ψευδώνυμο, περιμένω τώρα και τα «περισσότερα».) **Καρδερβίνα** (ναί, ή ταν λάθος τ'έλεος 'Γαυτίου λήγει.) **Κούκλαν του Χαλανδριού** (χαίρω που ξίνεις καλά.) **Άνδρ. Αδγουστίνον** (μπράβο που βρήκες τη Μαγ. Βικόνα· μά ήταν ανάγκη να σχίσες το φυλλάδιό σου, για να μου τη στείλεις;) **Ιωάννη Γαβριηλίδην** (έλαθα, ευχαριστώ, έστειλα· ο Θεός βοηθός!) **Γ. Ανεμογιάννην** (δυσκόλιον στη διάθεσή σου δρ. β.) **Μιμή Μπαλιέ** (είναι το πρώτο 'εχ') **Λουλου Παπαρσάου** (έλαθα, ευχαριστώ) **Τριμύκλειαν Αντωνίου** (σας 'στειλά τη διευθύνση με την απάντησή) **Ερσηθ' Ελλην' Τρικαλιών κτλ.** κτλ.

Ταπεινή Ψυχούλαν, Άννούλαν Δασέπη, Όσλώφ, Καίριαν, Μεγαλοσχολίτην (έστειλα.)

Είς δσας έπιστολάς έλαβα μετά την 26 Μαΐου, θάπαντήσω στο έρχομενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ του 24ου Διαγωνισμού. Τα φυλλάδια τουτ'ου αι' λύσεις είναι δεκτά μέχρι της 1 Αγουάστου.

382. Δεξιόγραφος
 'Ασθένεια μ' άποστροφο.
 Σε νήσο θά καλλήσω
 Κι' έναν άρχατο ναύαρχο
 Με τοῦτο θ' άναστήσω.
 Κόκκινες διάβαλας

383. Στοιχειόγραφος, Μεταγραμμισμός
 'Όπως είμαι, άν μ' άφίσης, ο
 Στο φυτό να με ζήτησης.
 Άν μου κόψης το κεφάλι,
 Μικρή νήσο θά προβάλλω.
 Που άν άλλόξη ένα στοιχείο,
 'Ό, τί πάγοι, χιόνια, κρύο!
 Κυκλαδικά

384. Μεταγραμμισμός
 Μυστήριο άπ' τ'ά έπίτά
 Το πρώτο του άν άλλίξη,
 Ήσως σ'ά μέτω σου μ'προστά
 Μεγάλη θά φαντάξη.
 Άφροδίτη Καρίκη

385. Αίτιγμα
 'Εσύ στους ώμους σου κρατείς
 'Όλακτηρή τη κρίση.
 Κι' όμως μπορεί και μαθητής
 Μικρός να σε κρατήσει!
 Μικρούλα Τριλάλα

386. Τριάντα
 * * * Νάντικατασταθού οί
 * * * άστειρικοί διά γραμ-
 * * * μάτων όσα ν' άναγι-
 * * * νώσκοντα: Καθέτως,
 * * * εις το μέσον, μέγας ά-
 * * * θηναϊοστρατηγός· δε-
 * * * ξιά μέγας θεός και ά-
 * * * ριστερά κέρασφόρον
 * * * ζώνον. 'Οριζοντίως σφ-
 * * * εράνον σήμα.
 * * * Μειρούς 'Αφροιάλι.

387. Κρυπτογραφικόν
 123456174 = 'Αρχαίος βασιλευς
 2163 = Ζών
 36574 = Φωτίτζι,
 4523674 = Δέν όμιλεί πολυ
 576174 = 'Αρχαίος ήρως.
 61274 = Ζών
 7621 = Βασίλισσα.
 'Ακούρίστε Ρολέι

388-392. Μαγικόν Γράμμα
 Τη άνταλλαγή ενός γραμματός
 εκάστης των κάτωθι λέξεων δι'
 ενός άλλου, πάντοτε του αυτού,
 να σχηματισθούν άνευ αναγραμ-
 ματισμού άλλα τόσαι λέξεις:
Αίμα, γένος, θύμα, πόρος, Διάκος.
 Άφροδίτη της Μήλου

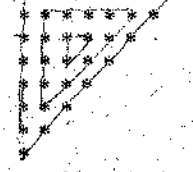
393. Διπλή 'Αεροστιχίς
 Τα μέν άρχικά τών κάτωθι
 ζητουμένων λέξεων άποτελούν
 μέγαν βασιλεία των 'Εβραίων, τ'ά
 δε τριτα γράμματα άρχιερέα των.
 1, Πόλις της Νέας 'Ελλάδος,
 2, Δένδρον διακοσμητικόν,
 3, Νή-
 σος της 'Ελλάδος,
 4, 'Όρος και
 πόλις άρχ. της Πελοποννήσου
 5, Κράτος της Ευρώπης.
 Εβραϊστίες Παφίνος

394. 'Ομοίμορφα. 'Ελλειπο σήματα.
 1. ααα=Πόλις της Ν 'Ελλάδος.
 2. ααα=Κύκλωψ.
 3. ααα='Ερμιοσ.
 4. ααα='Αρχ. βασιλεύς.
 5. ααα=Κόρη του Ηοιάμου.
 Ξενιτεμένο 'Ηπειρωτάκι

Διά τούς Γαλλομαθείς

395. Charade... grecofrançaise
 Mon premier se trouve devant
 Toujours placé au premier [rang]
 Mon second, lieu planté de [roses],
 De lilas, de fleurs écloses...
 Mon tout, en grec, une petite [île].
 De Marmara, belle entre mille.
 Κόκκινη Μιραμπέλα

396. Mots en triangle

Horizontalement et verticalement: pierre precieuse; il remplace la main de l'ouvrier; verbe signifiant venir au jour; fleuve de France; surface plane; adjectif numeral; préposition; voyelle.
 'Αθανάσιος Διάκος

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. 'Ασκήσ. του φύλ. 9

124. Ξάνθιπος (Ξάνθη, πώς.)
 —125. 'Ασθή-αστή. —126. ΑΪ-
 σηπος-Αίσωπος. — 127. Σιαγών-
 Σαίγών. —128.
 ΝΑΟΥΜΙΝΩΣΑΟΥΔΥΚΟΣ
 Ο Α Ο Α Ι
 Τ Α Λ Ρ Μ
 Ο Τ Ω Ο Ω
 ΣΑΥΡΑΡΟΝΙΝΟΣΥΚΟΝ

129. ΚΑΙΡΟΝ (άκαλία, 'Ικόνιον, ροιά, οικία, Νίκαια.) — 130-134. Διά του ΠΥΡ: πάπυρος, πυρρός, πόρος, πόριος, άπόροτος.
 135. ΜΕΛΕΘ ΤΟ ΠΑΝ(ΩΜΕ-
 γα, ΜεΛΕτος, άρΤΗσις, ένΤΟ-
 μον, άΠΑΝτα.) — 136. Μισθός άρετής ΕΠΑΙνος. (μδς, θός, άρ, στ εις εκ, έν ός. f — 137. Fourmi (Four-mil.

ΠΑΡΑΚΛΟΥΝΤΑΙ
**οι συνδρομηταί μου, διαν λήγη ή συνδρομή των, να την αναενέωσον άμέσως, χωρίς να με υποβάλλουν εις τόν κόπον και τ'ό έξοδον να τ'ό υπενθυμίζω σ'έν καθέ-
 να ιδιαίτέρως. 'Η έγκαιρη αναένεωση της συνδρομής είναι τ'ό πρώτιστον χρέος τ'ού καλού συνδρομητού.**
 Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΚΟ - 497
 Α νταλλάσσω τετραδιάσια και κάρτας με Α διαπλασάσμο-ες Σεραφείους. Στελί-
 τε πρώτοι. — Τριλή Πενταλευσίτιας
 Κύπρον 11, Θεσσαλονίκην.

ΚΟ - 498
 Μ παίνοντας σ'ό μαγευσμό της Διαπλά-
 σης Σελόνια, χαιρετ'ό διο τ'ό διαπλά-
 σισμο. 'Αλληλογράφ. 'Ανταλλάσσω
 κάρτας, τετραδιάσια Δ/ση: 'Αθανάσιου
 Μισορίκον, Poste Restante, Βόλον.
 Τάπεινη Ψυχούλα

ΚΟ - 499
 Μ ελαχρονή Νερπίδα ή Μπουρμπου-
 λλίνα, τ'ή γιορτόλα σου τ'ή ραίνα με
 λοσιόδρια.
 Πληρωμένη Καρδιά

ΚΟ - 500
 Χ ρουόχτην = Τσαπία, Ίδωμένο Γέλιο
 = Νικόλαδης, Μικρός Καλλιτέχνης =
 Βασίλειουλος, Γέλαστρ Κομμάτσα = 'Αλε-
 ξάνδρου, Γκράτς = Αλεξανδροβίτες, Καρ-
 δερβίνα = Αναστασοπούλου, Τρικαλιώνος =
 'Ασπρακόπουλος, Δεσκή Μαρκοσία = Χυ-
 τήρη. ΤΡΙΟ

ΚΟ - 501
 Ο μωσπονδία Νεολαίας, δεν είναι ο
 'Αθανάσιος άλλα ο Βίμαρκα. (Βε-
 βωδ' Διπλ.) Εδοθε μπεμπδες να άποκα-
 λώφετε μέλος της «Μυστικής 'Αστρον-
 ομίας» Βίμαρκα.

ΚΟ - 502
 Α ερεπέρε, ως ευχαριστώ θερμά για
 την εθελγητή σας πρόταση, αλλά δυ-
 στυχώς δεν ήλληλογράφω. — Λαερα, μή-
 πως δεν λάβατε; Περσποφρονήνη

ΚΟ - 503
 Ζ ηνώντας συγγνώμη, πάω κάθε ήλληλο-
 γραφία. Νάρκισσος, μήνες έμπροστού.
 'Ισπανίόλα

ΚΟ - 504
 Π ια... της Σαλονίκης, άν μπορείς, μί-
 λα... Κερη της Κιζίκου

ΚΟ - 505
 Ο ΠΑΣΧΟΓΡΑΙΜΟΣ, παρατίθειν
 τόν Διαγωνισμό του (ΚΟ - 418) μέ-
 ρη 20 'Ιουνίου περιμένοντας έα' έλους ή-
 ποστήτην «Μυστική 'Αστρονομία», έ-
 πάντησος ελήφθη' ευχαριστοέθρη.

ΚΟ - 506
 Δ ιπλασάσμο-ες, προηρόσσω διαγωνι-
 σμόν κερτών της πόλεως όπου ερίσκα-
 ται καθέτις. Συμμετοχή δρ. 1,50 (εις γραμ-
 ματόμορη). Βραβείον: 1. 'Ο Πιστερίκος
 και ή κάρτα του». Δ/σής μου είναι: Γ.
 Μαρκοσιου, 'Ηράκλειον Κρήτης, Πεύλια,
 Δεσκή Μαρκοσία, περιμένο ήδιαιτέρως.
 'Αργυρέουλος

ΚΟ - 507
 'Αμιαάα.
 δρόθης Σόλλογος σ'έν Ξάνθη ε'Αμιλ-
 λια, με σκοπό τ'ή διάδοσή της «Διαπλά-
 σισμο», τ'ή γνωριμία τών μελών του με τόν
 Διαπλάσισμο κτλ.
 Πρόδότης: ΑΝΑΚΡΕΟΝ
 'Αντιπρόδότης: ΒΕΝΕΝΟΖΑ
 Ταρίχας: ΠΑΝΤΕΡΗΜΗ
 Γραμματίτης: ΜΑΡΙΑΤΙΚΗ ΑΥΡΑ. ΑΘΑΜΑΣ
 Και τ'ά μέλη

Ζητούμε τήν φίλιαν όλων. Σόλλογοι,
 στείλετε τ'ό Καταστατικό σας. Δ/σής: 'Αθ.
 Κερεστέτζην, μαθητήν Γυμνασίου, Ξάνθην.
ΚΟ - 508
 Ε κάβη, θερμά συχαρητήρια· σας εύχο-
 μι και εις άνάτορ.
 Μαγευτική Αδρα

ΚΟ - 509
 Α νταλλάσσω τετραδιάσια Δ/σής: (ΚΟ -
 303). Ευχαριστώ τούς στείλαντας.
 'Εκάβη, τίς θερμότερος ευχέτις μου.
 Μαγευτική Αδρα

ΚΟ - 510
 ΠΑΝΘΕΩΝ ΤΩΝ ΑΘΑΝΑΤΩΝ
 * τ'ό προηροσμήσι: Πάυδασι 'Α-
 * βραδάτου = Σκιαδ'ε. 'Εβελου = 'Α-
 * γνή Μαρκοσιού, Πενου Δάριου = Θά-
 * λεια Παπάγγελου (έκιοσθηή). Μισου-
 * κ'ε, ήλληλογράφετις: άν ναί, γράφε (ΚΟ -
 220.) Ζαμφορα

ΚΟ - 511
 Π ρωτομπαίνοντας σ'έν Διπλασάσμο-
 χαρετ'ό έλους και δίεσ. 'Ανταλλάσσω
 Μ. Μυστικά Δ/σής: 'Αγ. Κλαύδιου (διά
 'Υάκινθον) Poste Restante, Ζακύνθον.
 ΥΑΚΙΝΘΟΣ

ΚΟ - 512
 Μ ιατρο Σιεδνέτς, λαυθαίνεις Μαιρη-
 Λοφ δεν είναι 'Εμώσ' Χατήρηγιάλλ...
 'Αμφιβάλλεις; (Στηρ. Διαπλ. — Κα: 666αα
 δεν είναι.) Μαιρη-Λοφ

ΚΟ - 513
 ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΝΕΟΛΑΙΑΣ
 Τ ΗΜΙΑ ΔΙΑΓΡΟΙΜΟΝ 'Ερμιοσ Διαπλάσ-
 * ποια, Διαπλάσσοδία: Κοντεβί να
 * τελείωση ή πρόδραμα τ'ού διαγωνισμο
 * μας. 'Εντός τών ήποδοκίων ήμερών περι-
 * μένομεν από έλους, δίεσ.
 τών Διαγωνισμο: 'Εσπεράντα
ΚΟ - 514

ΜΥΣΤΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΔΙΑΠΛΑΣΤΕΡΕ
 Ιοιητής: 'Φωτιά του Πολέμου
 'Υποδότης: Προσώμοδ'οφ. Φαντομάς.
 Γραμματίτης: Πράσινος Γοξότης.
 Ταρίχας: Μάτ Γκρηπ.
 Τηρητήρη: 'Αλληλογραφίας: Βίμαρκα.
 'Αντιπροσωπειών: Τ'όμ Ντρεκτιβ.
 'Αποκαλώφην: 'Εδωκόδορ-Αά.
 Ζητούμενα μέλη, αντιπρόσωποι, Α-
 κροσθητίη: 'Αθανάσιου Μασδτινέν,
 'Απόλλωνος 19, 'Αμαρσοσιών.
 Διοικήτης: 'Φωτιά του Πολέμου

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ
 'Εσκόλουθε ήτοιχεροδίες: =
 Βασίλισσα τ'ού Δάσους = 'Ιακωβίδου.
 'Ακροτία = Μαντακίση, 'Αθρηνητική
 της 'Ομήλιξης = Πανουσοπούλου = Συνο-
 ρή Κουκλίτσα = Τίμωαν. Τριλή Πεντα-
 λευσίτιας = Μουλά, Διενεζεδόνια = Τουρ-
 πόντου, Αραμιά = Σπυλιανού, Λυρανό =
 Σουδίκας. Πρεφουλαχρήτις λειπεί.
 'Αποκαλώφην: 'Εδωκόδορ-Αά

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ
 Διοικήτη πρόδότη Βόλου ο Φραγκίτικος.
 Σίεραφ, 'Ελληνοπεικός, Δραμαία,
 Λεωκή, να περιμένωμεν επάντησιν; 'Ε-
 κάβη, τί γίνεσσι;
 'Αντιπροσωπειών: Τ'όμ Ντρεκτιβ

ΚΟ - 515
 Μ ική Καλλιτέχνη ε' ευχαριστώ πολυ
 για τ'ό τόσο ήτοιχεροδ σου έξοις για
 μένα (και σεις Ζιζάνια), ώστε να με ά-
 ποκαλώφρη.
 Μαγιστερόσοδο

ΚΟ - 516
 Ζ ιζάνια, τ'ά κειδόνηρια Βούτν και
 τ'ό ήτοιχεροδ σου δεν ήποσχομεν, για-
 τι δεν άναενέωσθησιν. Μαγιστερόσοδο

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
 Της Δ' Περιόδου (1879 - 1898)
 από τούς εκδοθέντας 24 τόμους
 βράχων άκόμη μόνον οι έξής
 τόμοι: 7ος, 13ος, 14ος, 18ος και
 19ος. 'Εκαστος τόμος δρχ. 25,
 ταχυδρομικώς δε άποσταλλόμενος
 δρχ. 28,50 διά τ'ό 'Εσωτερικόν
 και δρχ. 35 διά τ'ό 'Εξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894 - 1928)
 ήπαρχουν όλοι οι εκδοθέντες τό-
 μοι, 35 έν όλω. 'Εκαστος τόμος
 άρραφος δρ. 80 και γράμμενος
 δρ. 85. Ταχυδρομικώς τ'έλη εκά-
 στου τόμου προσθετά εις τ'άς
 άνω τιμάς: Διά τ'ό 'Εσωτερικόν
 δρχ. 5 ή άρραφος και δρχ. 15
 ή ραμμενος, διά δε τ'ό 'Εξωτε-
 ρικόν δρχ. 23 ειτε άρραφος ει-
 τε ραμμενος.